

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾷς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50. — Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧρων ἐν γένει τῶν ἑλλῶν Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιῆτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Μαρτίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 13

Η ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Τὸν παλιὸ καὶ καὶ, ἦταν ἕνας βασιλιάς καὶ μιὰ βασίλισσα καὶ κάθε μέρα ἔλεγαν:

— Ἀχ, ἂς εἶχαμ' ἕνα παιδάκι!

Ἀλλὰ παιδάκι δὲν ἀποκοιτοῦσαν.

Μιὰ φορὰ λοιπὸν, ἐκεῖ πού λουζόταν ἡ βασίλισσα στὸ ποτάμι, βγήκε ἀπὸ μέσα ἕνας βάτραχος καὶ μίλησε καὶ τῆς εἶπε:

— Πρὶν περάσει ἕνας χρόνος, θὰ γί-
νει τὸ θέλημά σου: Θ' ἀποκτήσεις
μιὰ κόρη.

Ὅ,τι εἶπε ὁ βάτραχος, αὐτὸ κι' ἔ-
γινε, κι' ἡ βασίλισσα ἔκαμε μιὰ κόρη,
ποὺ ἦταν τόσο ὁμορφή, ὥστε ὁ βασι-
λιάς πῆγε νὰ τρελλαθεῖ ἀπὸ τὴ χαρὰ
τοῦ κι' ἔκαμε μιὰ μεγάλη γιορτὴ, ὅ-
που προσκάλεσε, ὅχι μόνον τοὺς συγ-
γενεῖς, τοὺς φίλους καὶ τοὺς γνω-
στοὺς, ἀλλὰ καὶ τὶς Μοῖρες, γιὰ νὰ
εὐχηθοῦν τὸ παιδί καὶ νὰ τὸ καλομε-
λετήσουν. Στὸ βασίλειό του κατοικοῦ-
σαν δεκατρεῖς Μοῖρες, ἀλλὰ ὁ βασι-
λιάς εἶχε μόνον δώδεκα χρυσὰ πιάτα,
γι' αὐτὸ κάλεσε μόνον τὶς δώδεκα κι'
ἄφισε τὴ δέκατη τρίτη.

Ἡ γιορτὴ ἔγινε μὲ ἀπειρὴ μεγα-
λοπρέπεια, καὶ στὸ τέλος οἱ Μοῖρες ἔ-
καμαν τὰ δῶρα τοὺς στὸ παιδί: ἡ μιὰ
τοῦ χάρισε Ἀρετὴ, ἡ ἄλλη Ὁμορ-
φιά, ἡ ἄλλη Πλοῦτο, κι' οἱ ἄλλες ὅ,τι
ἄλλο μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιθυμήσει. Κα-
θὼς ὅμως ἡ ἐνδέκατη Μοῖρα τελείω-
νε τὴν εὐχὴ τῆς, ὁρμὰ μέσα ἡ δέκα-
τη τρίτη, ποὺ δὲν τὴν εἶχαν καλέσει.
Ἦθελε λοιπὸν νὰ πάρει ἐκδίκηση, καὶ
χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ κανένα, μπαίνει
καὶ φωνάζει δυνατὰ:

— Ἡ βασίλοπούλα θάχει σύντομὴ ζωὴ.
Στὰ δεκαπέντε τῆς χρόνια, ἕνα ἀδράχτι
θὰ τὴν κενθήσῃ στὸ χέρι καὶ θὰ πεθάνει!
Καὶ χωρὶς νὰ πεῖ τίποτ' ἄλλο, γύρι-
σε κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι.

Ὅλοι πάγωσαν ἀπὸ τὸν τρόμο. Τότε
προχώρησε κι' ἡ δωδέκατη Μοῖρα, ποὺ
δὲν εἶχε πεῖ ἀκόμη τὸ θέλημά της, κι'
ἀφοῦ δὲ μπόρουσε νὰ σῶσει τὴν κατά-
ρα τῆς ἄλλης, προσπάθησε τουλάχιστο νὰ

τὴ μετριάσει. Σκέφθηκε λοιπὸν κι' εἶπε:
— Ναί, ἀλλὰ δὲ θὰ πεθάνει ἡ βασι-
λοπούλα, μόνον θὰ κοιμηθεῖ βαθειὰ ἑκα-
τὸ χρόνια.

Ὁ βασιλιάς, γιὰ νὰ γλυτώσει τὸ παι-
δί του ἀπὸ τὴ δυστυχία, ἔβγαλε προστα-
γὴ νὰ κάψουν τ' ἀδράχτι σ' ὅλο τὸ βα-
σίλειό του.

Τὸ κορίτσι, μὲ τὰ δῶρα ποὺ τοῦχαν
δώσει οἱ Μοῖρες, γινόταν τόσο ὠραῖο,
τόσο σεμνὸ, τόσο καλόκαρδο καὶ τόσο ἑ-

• Τ' εἶν' αὐτὸ τὸ πραιματάκι ποὺ τόσο ὁμορφα
γυρίζει; » (Σελ. 145, στ. γ'.)

ἔυπνο, ὥστε ὅποιος τὸδλεπε, ἀμέσως τ'
ἀγαποῦσε. Τὴν ἡμέρα λοιπὸν ἀκριβῶς
ποὺ μπήκε στὰ δεκαπέντε χρόνια, ἔτυ-
χε νὰ λείπει ὁ βασιλιάς μὲ τὴ βασίλι-
σα, κι' ἡ βασίλοπούλα τριγύριζε μοναχὴ
μέσ' στὸ παλάτι. Γύρισε ὅλες τὶς αἰθού-
σες κι' ὅλες τὶς στοῆς καὶ στὸ τέλος βρέ-
θηκε σ' ἕναν παλιὸ πύργο. Ἀνέθηκε μιὰ
στενὴ γυρόσκαλα κι' εἶδε μιὰ μικρὴ πόρ-
τα. Στὴν κλειδαριὰ κρεμόταν ἕνα σκου-

ριασμένο κλειδί κι' ἡ βασίλοπούλα τὸ
γύρισε κι' ἡ πόρτα εὐθὺς διαπλατῶθηκε.
Τότε βρέθηκε σὲ μιὰ καμαρούλα, ὅπου
καθόταν μιὰ γριά μ' ἕνα ἀδράχτι κι' ἔ-
γνεθε τὸ μαλλί.

— Καλημέρα, κυρούλα, εἶπε ἡ βα-
σιλοπούλα. Τί κάνεις ἐκεῖ;

— Γνέθω, ἀπάντησε ἡ γριά.

— Τ' εἶν' αὐτὸ τὸ πραιματάκι, ποὺ
τόσο ὁμορφα γυρίζει;

— Ἀδράχτι.

— Μ' ἀφίνει νὰ τὸ ἰδῶ;

Κι' ἡ βασίλοπούλα ἔπιασε τ' ἀδράχτι
νὰ τὸ ἰδεῖ. Τότε βγήκε ἀληθινὸς ὁ λό-
γος τῆς Μοῖρας, καὶ τ' ἀδράχτι τρύπησε
τὴ βασίλοπούλα στὸ δάχτυλο κι' εὐθὺς
ζαλίστηκε κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι καὶ βυ-
θίστηκε σὲ ὕπνο βαθύ.

Ὁ ὕπνος αὐτὸς ἀπλώθηκε σιγὰ-σιγὰ
σ' ὅλο τὸ παλάτι: Ὁ βασιλιάς κι' ἡ βα-
σίλισσα, μόλις γύρισαν ἀπέξω, ἄρχισαν
ν' ἀποκοιμῶνται, καὶ μαζί τους κι' ὅλοι
οἱ παλατιανοί. Ἀποκοιμήθηκαν καὶ τὰ-
λόγα στὸ σταῦλο, κι' οἱ κόττες στὴν αὐ-
λή, καὶ τὰ περιστέρια στὴ στέγη, κι' οἱ
μύγες στοὺς τοίχους, κι' ἡ φωτιὰ ποὺ ἔ-
καιγε κι' ἔβγαζε φλόγες, χαμήλωσε κι'
ἀποκοιμήθηκε, καὶ τὸ φαγητὸ ἔπαψε νὰ
βράζει, κι' ὁ μάγειρος στὸ μαγειρείο, ποὺ
ἐτοιμαζόταν νὰ τραβήξῃ τ' αὐτὶ τοῦ πα-
ραμάγειρου, τὸν ἄφισε κι' ἀποκοιμήθη-
κε. Κι' ὁ ἄνεμος σόπασε καὶ σταμάτη-
σε, καὶ φύλλο δέντρου πιά δὲ σειόταν
σ' ὅλο τὸ περιόλι.

Γύρω γύρω λοιπὸν στὸ παλάτι ἄρχι-
σαν νὰ φυτρώνουν ἀγκάθια καὶ χορτά-
ρια καὶ χόρτο μὲ τὸ χρόνο μεγάλωναν,
μεγάλωναν, ὥς πὺρ σκέπασαν ὅλο τὸ
παλάτι καὶ δὲ μπόρουσε πιά κανεὶς νὰ
ἰδεῖ τίποτε, ἀκόμα μήτε καὶ τὴ σημαία,
ποὺ ἦταν στὴ στέγη.

Ὡστόσο βγήκε στὴ χώρα ἡ ἱστορία
τῆς κοιμισμένης βασίλοπούλας, καὶ κάθε
τόσο ἔρχονταν βασίλοπούλα ἀπὸ ἄλλους
τόπους καὶ πολεμοῦσαν νὰ μπουν στὸ πα-
λάτι, τὸ σκεπασμένο μὲ ἀγριόχορτο. Ἀλλὰ
τ' ἀγκάθια ἦταν μεγάλα καὶ τὰ βασιλό-
πούλα ἐμπλέχαν μέσα στοὺς ἀγριούς θά-
μνους κι' ἔβρισκαν θάνατο τραγικόν.

Ύστερα από πολλά, πολλά χρόνια, ήρθε πάλι ένα βασιλόπουλο στη χώρα κι' άκουσε ένα γέρο που διηγόταν, πως κάτω από τα χορτάρια ήταν ένα παλάτι και μέσα μια πεντάμορφη βασιλοπούλα κοιμισμένη για εκατό χρόνια, και μαζι της κοιμισμένοι κι' οι βασιλιάδες κι' όλοι οι παλατιανοί. Τόν άκουσε ακόμα να λέει πως κι' άλλα πολλά βασιλόπουλα είχαν έρθει κι' είχαν ζητήσει να βρουν τη βασιλοπούλα, αλλά κρεμάστηκαν στ' αγκάθια και στ' άγρια δέντρα και πέθαναν. Είπε λοιπόν τότε το παλλικάρι:

— Δε φοβάμαι τίποτα. Θά μωύ μέσα και θά ιδω τη βασιλοπούλα.

Ο γέρος θέλησε να τον συγκρατήσει, αλλά το βασιλόπουλο δεν άκουγε τίποτα. Τώρα πια είχαν συμπληρωθεί εκατό χρόνια από τότε που η βασιλοπούλα άποκειμήθηκε, κι' είχε έρθει ή μέρα που πρεπε να ζυπνήσει. Καθώς το βασιλόπουλο ζύγωσε στο παλάτι, τ' αγκάθια έγιναν ξαφνικά ώρατα λουλούδια, και μέριασαν και του άνοιξαν δρόμο για να περάσει.

Μπήκε λοιπόν τότε στην αυλή του παλατιού κι' είδε τ' άλογα και τὰ σκυλιά του κυνηγιού άσάλευτα και κοιμισμένα πάνω στη στέγη είδε τὰ περιστέρια πουχαν κρύφει τὰ κεφάλια τους στις φτερούγες και κοιμόνταν. Κι' όταν μπήκε μέσα στο παλάτι, τίποτα δε σείόταν, οι μύγες κοιμόνταν στην όροφή, ο μάγειρος είχε ακόμα σηκωμένο το χέρι να χτυπήσει τον παραμάγειρο, κι' ή μαγείρισσα είχε σταθεί εκεί που έτοιμαζόταν να μαδήσει μια μαύρη κότα.

Μπήκε πιδ μέσα κι' είδε στην αίθουσα όλους τους παλατιανούς να κοιμούνται, και στη μέση το βασιλιά και τη βασίλισσα να κοιμούνται κι' αυτοί πάνω στους θρόνους. Προχώρησε ακόμα κι' όλα ήταν τόσο σιωπηλά, ώστε μπορούσε ν' ακούσει κανείς την άναπνοή τους.

Κι' έφτασε τέλος στην κάμαρα, όπου κοιμόταν ή βασιλοπούλα. Κι' ήταν τόσο, μα τόσο όμορφη, ώστε το βασιλόπουλο τάχασε, κι' αφού την κοίταξε κάμποση ώρα, έσκυψε ύστερα και τη φίλησε. Και με το φίλημα αυτό άνοιξε ή βασιλοπούλα τὰ μάτια, ζύπνησε και κοίταξε τριγύρω της χαρούμενα. Σηκώθηκε τότε και πήγαν μαζί στ' άλλα μέρη του παλατιού, κι' εϋθύς ζύπνησε ο βασιλιάς κι' ή βασίλισσα απ' το θρόνο τους, κι' όλοι οι παλατιανοί ζύπνησαν και κοίταζαν ξαφνισμένοι ο ένας τον άλλον. Και τ' άλογα στο σταδίο ζύπνησαν και χλιμίντρισαν. Και τὰ σκυλιά πετάχτηκαν άπάνω και γαύγισαν. Και τὰ περιστέρια στη στέγη έβγαλαν τὰ κεφάλια τους από τις φτερούγες και πέταξαν στον κάμπο. Η φωτιά στο μαγειρείο άναψε πάλι και το φαγητό ξανάρχισε να βράζει. Κι' ο μάγειρος τράβηξε επιτέλους τ' αυτί του μικρού παραμάγειρου, κι' ή μαγείρισσα

άρχισε πάλι να μαδά τη μαύρη της κότα. Σε λίγες μέρες έγιναν με μεγαλοπρέπεια οι γάμοι του βασιλόπουλου και της βασιλοπούλας, κι' έζησαν πια ευτυχισμένοι σ' όλη τους τη ζωή.

(Απ' το Γερμανικό)

M. E. S.

ΠΩΣ ΠΟΛΕΜΟΥΝ Δ Ι Η Γ Η Μ Α

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Ύδραίοι είσαστε σεις; ρώτησε ο λοχίας.

— Όχι, στεριανοί. Ο Μιγάλης μόνο είναι Νησιώτης, μα όχι Ύδραϊος.

— Περίεργο! Κ' έπειτα λένε πως μόνο οι Ύδραϊοι είναι κεφάλια αγύριστα. Α, δε θα πάμε καλά!

Ο λοχίας φαινόταν αληθινά άπελπισμένος, γιατί απ' όλους σχεδόν τους έθελοντές άκουγε τὰ ίδια. Κανέννας δεν έννοούσε να λογαρίσσει αεροπλάνα κανέννας δεν έννοούσε να θαφτεί σε χαράκιμα. Η άντιπάθεια αυτό το είδος του πολέμου ήταν γενική. Κ' οι γενναίοι εκείνοι στρατιώτες άναναχτούσαν περισσότερο, όταν άκουγαν ότι οι ίδιοι θα σκαθάν τὰ χαρακώματά τους. Μ' αυτό ήταν άνυπόφορο! Για να σκάψουν έπήγαν εκεί, ή για να πολεμήσουν; Κ' έπειτα, που άκούστηκε νάνοίγη κανείς τον τάφο του με τὰ χέρια του; Του κάκου οι άνώτεροι τους έξηγοδσαν τη χρησιμότητα του χαρακώματος και την άνάγκη του του κάκου τους ύπόσχονταν ωραιότερη, στην ώρα της, και μεγαλοπρεπέστερη την έφοδο από κεί-μέσα. Οι στρατιώτες κουνούσαν τὰ κεφάλια τους κι' ύπόσχονταν κι' αυτοί από μέσα τους... να μην άκούσουν κανένα!

Δεν πήγαιναν, βλέπετε, να πολεμήσουν με τη βία, από ύποχρέωση που δεν μπορούσαν να την άποφύγουν. Πήγαιναν μόνοι τους, με τη θέλησή τους, από ιδέα, από άγάπη για τον πόλεμο, από μίσος για τους έχθρούς. Οι περισσότεροι λοιπόν ήταν αληθινά παλλικάρια, ή άφρόκρεμα, να πούμε, ή άριστοκρατία του ρωμαϊκού παλλικαρισμού.

Όπως οι φίλοι που γνωρίσαμε στην ταβέρνα του Ψυρρή, έτσι κι' οι άλλοι, που βρέθηκαν μαζί τους στη Θεσσαλονίκη εκείνο το φθινόπωρο, είχαν «πιθυμήση λίγο πατρυντί». Αλλά — νάχουμε και το νοϋ μας. — πατρυντί έπως τ' έβγαλαν και το έννοούσαν οι Ρωμαίοι: Όχι, για το Θεό, χαρακώματα, τάφρους, τάφους. Όχι πόλεμο σκοτεινό, από τὰ έγκατα και τὰ καταχθόνια της γής. Παρά στο ξέφωτο, στον ήλιο, στο φανερό, με φλάμπουρα, με μουσικές, με σάλπιγγες, με ταμπούρα, — γιουρούσι μπροστά, όλο μπροστά!..

— Παιδιά! Αύριο φεύγουμε για το μέτωπο!

Δόξα σοι ο Θεός, επιτέλους!

Ένα μήνα τώρα, που εξακολουθούσαν τὰ καινούργια γυμνάσια και τις καινούργιες θεωρίες, ή άνυπομονησία τους ήταν τόσο, ώστε τους έρριξε γρήγορα σ' ένα είδος άναισθησίας. «Άς μην πάμε ποτέ! Έλεγαν: αφού θέλουν να μ' άφίσουν εδώ...» Έφτασε όμως ή άναγγελία της άναχώρησης να τους ξαναδώσει εϋθύς όλη τους τη χαρά, τη ζωηρότητα, τον ένθουσιασμό. Έκαναν σαν τρελλοί. Και το περίεργο είναι, ότι τώρ' άνυπομονούσαν χειρότερα κι' από πριν. Σά, Χριστέ τους, νάφταναν στο μέτωπο την ίδια ώρα που τους τ' όπαν! Κι' όταν άκουσαν πως θάκαναν δέκα ολάκερες ήμέρες, τους έπιασε άπελπισία.

— Μα δεν έχει σιδηρόδρομο; ρωτούσαν.

— Όχι, να σ' άς χαρώ! τους κορόιδευε ο λοχίας. Οι γραμμές έγιναν, μα δεν ήρθαν ακόμα τὰ βαγόνια... από την Εϋρώπη.

— Θα πάμε όλο με τὰ πόδια;

— Και με τὰ χέρια κάπου-κάπου.

— Μα καλά, πόσο απέχει το μέτωπο λπδ δώ;

— Απάνου από τόσα μίλλια.

— Έ, και θέλουμε δέκα ήμέρες για να φτάσουμε;

— Έτσι λέει ή διαταγή. Στις τόσες του μηνός πρέπει νάμαστε κεί. Από αύριο λοιπόν που θα κινήσουμε, δεν είναι δέκα μέρες... Θα κάμουμε, βλέπετε, πορεία γαλλική.

— Γιαβάς-γιαβάς.

— Και δεν είναι καλύτερα; Αμή τί θέλατε; Να φτάσετε στο μέτωπο κουρασμένοι, τσακισμένοι, από μια πορεία... ρωμαϊκή; Όχι! πάνε κείνα που ξέρατε!

— Μα όλα;

— Όλα, όλα!

Ώρατος κι' αυτός ο πόλεμος! — συλλογίζονταν τὰ παλλικάρια μας. Να φτάνης ξεκούραστος στο μέτωπο, για να χώνεσαι άμέσως σ' ένα χαράκιμα και... να ξαναξεκουράζεσαι. Και το γιουρούσι τότε;

Έπαψαν όμως τις μουρμούρες κι' έτοιμάστηκαν να ξεκινήσουν. Μια που μπήκαν στο χορό έπρεπε να χορέψουν. Αδιάφορο αν θα πήγαιναν κατά το ρωμαϊκό τρόπο ή το γαλλικό...

Και την άλλη μέρα, πραγματικώς, έφυγαν πρωτ-πρωτ.

Δέκα μέρες σωστές βάσταξε ή πορεία. Κάθε τρεις ώρες σταματούσαν και ξεκουράζονταν δυό. Αμα νύχτωνε, καταυλισμός, άντίσκηνα και πάει λέοντας. Τό πρωτ' πάλι δρόμο. Μα έδρεχε, μα χιόνιζε, έπρεπε να ξεκινήσουν, να κάμουν πάλι τρεις ώρες και να ξανασταθούν.

Τό βέβαιο είναι πως μ' αυτό τον τρόπο, δεν αισθάνονταν κόυραση καθόλου. Πορεία - πανηγύρι, πορεία - διασκέδαση.

Γέλια, τραγούδια, ιστορίες, φαγοπότια. Σε κάθε σταθμό έφταναν τόσο φρέσκοι, σ' άνακταν ένα μικρό περίπατο. Κ' έτσι, χωρίς να τὰ καταλάβουν, θάφταναν ως το μέτωπο, θά βρίσκονταν στη γραμμή, στη φωτιά.

Δεν έχουν και τόσο άδικο οι Φραντζέσι! — συλλογίζονταν τὰ παλλικάρια μας Μόνο αν δεν ήταν εκείνες οι τρύπες στο χϋμα...

Τό σύνταγμα εκείνο, αλήθεια, δεν το διαικούσαν Γάλλοι. Από το συνταγματάρχη του ως τον τελευταίο του ύποδεκανέα, όλοι ήταν Ρωμαίοι. Η πορεία του όμως ήταν «γαλλική», γιατί οι διαταγές έρχόνταν απ' το γαλλικό στρατηγείο: «Θά φύγετε από τη Θεσσαλονίκη αύριο και θά φτάσετε στο τάδε μέρος ύστερ' από τόσες ήμέρες». Δέκα έλεγε ο Γάλλος εκεί που ο Ρωμηός θά έλεγε ίσως πέντε ή τρεις. Και τον γαλλικό αυτό τρόπο τὰ παλλικάρια μας τον έχαρακτήριζαν με την τούρκικη φράση: για θάς-για θάς...

Τώρα πλησίαζαν στο μέτωπο. Τό κατάλαβαν ένα πρωτ', όταν είδαν άξαφνα στον ούρανό άνιχνευτικά αεροπλάνα. Εκείνη τη στιγμή, σήκωναν τάντίσκηνα για να ξεκινήσουν. Αξιωματικοί κι' ύπαξιωματικοί, δίνοντας το παράδειγμα, τους έφώναζαν να σκορπιστούν, γιατί δεν μπορούσαν να ξέρουν ακόμα αν ταεροπλάνα εκείνα δεν ήταν έχθρικά και δεν θα τους φιλοδωρούσαν με μερικές δίδες...

Τὰ παλλικάρια μας όμως δεν βιάστικαν να συμμορφωθούν με τη διαταγή. Στάθηκαν εκεί που έτυχαν, μαζεμένοι, συμπυκνωμένοι, άφροει, κ' εξακολουθούσαν να κοιτάζουν τ' αεροπλάνα, ως που έτρεξε ο λοχίας κι' άρχισε να τους σπρώχνει με φωνές:

— Κουνήθητε λοιπόν!... σκορπισθήτε, διαβουλουπεισματάριδες! Τους νταήδες θά μου κάνετε τώρα;... Πως θάντι-παραταχθήτε, μωρ' εεις; Οι χειροβομβίδες σας φτάνουν ως εκεί πάνου;

— Μα δεν τὰ είπαμε κύρ λοχία; Όποιόν πάρη ο Χάρος!

— Τόν κακό σας τόν καιρό!... Κρυφτήτε, παλαβοί!

Έτρεξαν, άπομακρύνθηκαν, μα που να κρυφτούν! Σε λίγο πάλι, να τους μαζι κι' οι τέσσερις! Δεν ήθελαν να σκοτωθούν μακριά ο ένας απ' τον άλλον...

Εϋτυχώς που τ' αεροπλάνα εκείνα δεν πρόφτασαν να ρίξουν δίδες. Πριν φτάσουν άπάνω από τον καταυλισμό, άλλα αεροπλάνα, απ' άλλο σημείο του όρίζοντα, ύψώθηκαν και τὰ κινήγησαν. Έτσι ο επικρεμάμενος κίνδυνος πέρασε. Από τον ούρανό έφυγαν και τὰ σύννεφα και φάνηκε ο ήλιος.

Είδες λοιπόν, κύρ λοχία, ρώτησε ο Γιάννης θριαμβευτικά, πως ούτε τ' αεροπλάνα δεν μ' άς κάνουν τίποτα;

— Είδα πως είσαστε άδιόρθωτοι και

θά βρούμε τὸ μπελά μας με σ' άς, εδώ που ήρθατε! άποκρίθηκε ο λοχίας.

— Και τί μπελά θά βρήτε σεις, αν σκοτωθούμε μες; είπε ο Κώστος.

— Εκείνο που ξέρετε! άποκρίθηκε αινιγματικά ο λοχίας.

Και με κανένα τρόπο δεν θέλησε να δώσει άλλη εξήγηση...

Ός εκείνη τη στιγμή, το σύνταγμα βάζει σύσσωμο. Αλλά δόθηκε διαταγή να προχωρήσει χωρισμένο. Έτσι ο ένας λόχος τράβηξε απ' εδώ, ο άλλος απ' εκεί, ο τρίτος απ' τη μέση και καθεξής.

Ο λόχος όπου άνήκαν οι τέσσερις φίλοι μας, άνέθηκε μονάχος του σ' ένα λόφο, από κεί κατέθηκε σε μια καταπράσινη κοιλάδα κι' ως το βράδυ έφτασε σε μια μικρή πόλη. Εκείνη τη νύχτα, την πέρασαν κάτω από στέγη κι' ήταν άνάγκη, μα την αλήθεια, γιατί έδρεχε με το τουλούμι και βροντούσε φοβερά, άκατάπαυτα.

Ός το χάραμα, ή βροχή κι' οι άστραπές είχαν πάψει.

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

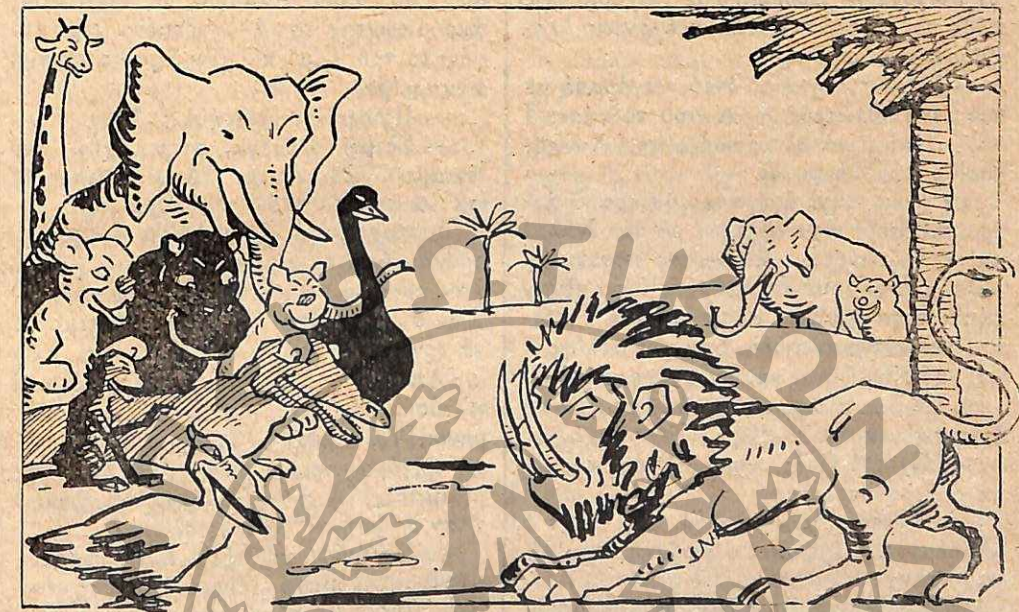
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΓ'.

Όταν ζύγωσαν σιγά-σιγά και μόδεσαν να ιδούν και να καταλάβουν για ποϋ λόγο το λιοντάρι μούγγριζε έτσι θλιβερά, τὰ ζωά σάστισαν. Έπειτα όμως άρχισαν να γελοϋν και να κοροϊδεϋουν τον πρῶτον βασιλιά τους.

Είχαν μαζευθεί πουλιά και τετράποδα, θεριά κι' αγόρια: έλέφαντες, ιπποπόταμοι, καμηλοπάρδαλες, μαϊμούδες, καμηλοπούλια, πελεκάνοι και πάει λέοντας...

— Τί μ' άς παρασταίνει δηλαδή του λόγου του; ειπ' ένας άστεϊός έλέφαν-

τας. Γιατί μασκαρεύτηκε έτσι; Τόν έλέφαντα θέλει τώρα να μ' άς κάνη; Ναι, μ' άλλα τὰ μάτια του λαγού κι' άλλα της κουκουβάγιας!

Τάλλα ζωά γελοϋσαν δυνατά, μπροστά στη μύτη του βασιλιά, που δεν μπορούσε πια να τους κάμη τίποτα!

Να τὰ ξεσάσει, να τὰ φάη; Δεν τόν άφιναν τὰ κέρατα του τράγου. Να τὰ κυνηγήσει τουλάχιστο και να τὰ σκορπίσει; Δεν είχε πια δύναμη από την πείνα και τη δυστυχία. Να τους πη επιτέλους «σεβασθήτε το βασιλιά σας»; Θά του άπαντούσαν: «και που είναι το στέμμα σου;»

Κι' ο κακόμοιρος ο Όσαόρ τὰ ύπόφερε όλα. Ω, ήταν πολυ θλιβερό το θέαμα της πεσιμένης αυτής Μεγαλειότητας, που οι υπήκοοί της, — οι ίδιοι που άλλοτε έτρεμαν μπροστά της, — την προγκάριζαν τώρα και τη γιουχαΐζαν, όπως τις Αποκριές οι μάγες ένα φτωχό, κακοντυμένο μασκαρά!

Αφού βαρέθηκαν πια να γελοϋν και να διασκεδάζουν, τὰ ζωά έφυγαν για τὰ σπίτια τους. Κι' ο Όσαόρ έμεινε μονάχος, ολομόναχος, όπως μένουν συνήθως οι πεσιμένοι κι' οι δυστυχισμένοι...

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— "Ωχ, μητέρα! Φοβάμαι πως θα μας χωρίσουν..."

— Για ως κοπιάζουν! Θα σε κρατήσω ή θα με σκοτώσουν.

Ο πλειστηριασμός εξακολουθούσε. Δυό από τους νέους μαύρους τούς αγόρασε ο Χάλεϋ.

— Η σειρά σου, μικρέ, φώναξε ο κήρυκας στον Άλβέρτο. Δείξε την ευλιγισία σου.

— Πουλήστε μας μαζί, κύριε, σās πα-ρακαλῶ, είπε η Αγάρ, κρατώντας το παιδί.

— Μέρασε από κει! φώναξε άγρια ο κήρυκας. Η σειρά σου θάρθει ύστερα. Έμπρός, πήδα, μικρέ!

Κι' έσπρωξε το παιδί στην εξέδρα, ένω κείνο άντιστεκόταν. Σκούπισε τὰ δάκρυά του κι' άνέβηκε.

Δώδεκα προσφορές δόθηκαν άμέσως. Τέλος ο κήρυκας κατέβασε τὸ σφυρί του και τὸ παιδί κατακυρώθηκε στὸ Χάλεϋ. Η δύστυχη μητέρα άπλωσε τὰ χέρια της πρὸς τὸν αγοραστή και, τρέμοντας δλόκληρη, τοῦ φώναξε:

— Αφέντη, γιὰ τὸ Θεό, αγόρασέ με και μένα. Θα πεθάνω αν μου τὸ πάρεις!

— Και τί νὰ σὲ κάνω! είπε ο Χάλεϋ, γυρίζοντας νὰ φύγει.

Τὴ γριά τὴν αγόρασε ύστερα ὁ άνθρωπος πὸν εἶχε μιλήσει μετὸ Χάλεϋ και πὸν φαινόταν ἄνθρωπος πονετικός.

Οἱ δυστυχισμένοι σκλάβοι, πὸν εἶχαν ζήσει τόσα χρόνια μέσα στὴν ἴδια στέγη, μαζεύτηκαν τώρα τριγύρω στὴ γριά μέννα πολέμωντας νὰ τὴν παρηγορήσουν.

— Δέ μου ἄφιναν τουλάχιστο ἓνα! ἔλεγε ἀδιάκοπα ἐκείνη.

— Έχει ὁ Θεός, κυρά Αγάρ, τῆς εἶπε ὁ γεροντότερος.

— Μητέρα, μὴν κλαῖς! τῆς ἔλεγε ὁ Άλβέρτος. Λένε πως ὁ ἄφ' ἑντης σου εἶναι καλός.

— Παιδί μου, παιδάκι μου, πως θὰ ζήσω χωρίς ἑσένα; ἄπαντοῦσε ἐκείνη σφιγγοντας κοντά της τὸ παιδί της.

— Πάρτε τὴν ἀπὸ κει! φώναξε ὁ Χάλεϋ. Τί κερδίζει νὰ φωνάζει ἔτσι;

Ο γεροντότερος μαῦρος πῆρε τὴν μητέρα, μετὸ καλὸ και μετὸ στανιό, και τὴν πῆγε ὡς τὸ ἀμάξι τοῦ ἀφέντη της, ἔνω ὁ Χάλεϋ ἔπαυρε τὸν δικό του νὰ τοὺς πᾶει στὴ φυλακή.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ξαναβρίσκουμε τὸ Χάλεϋ μετὸ ἑμπόρεμά του σ' ἓνα ἀτμόπλοιο τοῦ "Όχις, πὸν λεγόταν «τὸ Ξωαίο Ποτάμι».

Τὸ «Ξωαίο Ποτάμι», ἔν' ἀπὸ τὰ καλύτερα ἀτμόπλοια πὸν ταξίδευαν στὴν Ἀμερική, κατέβαινε περήφανα τὸ ρεῦ-

μα τοῦ ποταμοῦ, ἔνω κυμάτιζε στὴν πρύμνη του ἡ σημαία τῆς ἐλεύθερης Δημοκρατίας. Στὸ κατάστρωμα κυκλοφοροῦσαν κομποὶ και καλοντυμένοι ἐπιβάτες κι' ὅλα ἦταν ὠραία και χαρούμενα ἐκεῖ πάνω, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους μαῦρους, πὸν τοὺς εἶχαν βάλει σὲ μιὰ γωνιά μαζὶ μετὰ ἑμπορεύματα, ὅπου κουβεντιάζαν μεταξύ τους σιγά-σιγά.

— Παιδιά! εἶπε ὁ Χάλεϋ πλησιάζοντας. Ἐλπίζω πως εἶσαοτ' ευχαριστημένοι. Ἄν θέλετε νὰ σās φερθῶ καλά, νὰ μου φερθῆτε και σεις φρόνιμα.

Εκείνοι ἀποκρίθηκαν τὸ αἰώνιο «ναί, Μάσας», πὸν ἀπὸ αἰῶνες τὸ προσφέρουν μετὸ υποταγή οἱ δυστυχισμένοι ἀφρικανοί. Ἀλλὰ κάθε ἄλλο παρὰ ευχαριστημένοι ἦταν. Μιλοῦσαν ὅλοι μεταξύ τους γιὰ τῆς γυναῖκες τους, τῆς μητέρας τους, γιὰ τὰ παιδιά τους, πὸν τὰ εἶχαν ἀφίσει, και δὲ μπορούσαν βέβαια νὰ εἶναι ευχαριστημένοι.

— Έχω μιὰ γυναῖκα, ἔλεγε ὁ σκλάβος πὸν ὀνομαζόταν «Τζῶν, ἑτῶν 30», ἀκουμπώντας τὸ ἄλυσδεμένο χέρι στὸ γόνατο τοῦ Τόμ· και δὲν ξέρει τίποτα ἡ κακομοίρα.

— Ποῦ μένει; ρώτησε ὁ Τόμ.

— Σὲ μιὰ ταβέρνα, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἔδῳ κοντά. Ἀχ, ἄς μπορούσα νὰ τὴν ξαναῖδῳ μιὰ φορὰ μόνο.

Δυστυχισμένη Τζῶν! Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του, ὅπως ἔτρεχαν κι' ἀπὸ τὰ μάτια ἑνὸς λευκοῦ. Ο Τόμ στέναζε ἀπὸ βαθιά και πολεμοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσει ὅσο μπορούσε.

Ἀπὸ πάνω τους, μέσα στὸ σαλόνι, οἱ πλούσιοι ἐπιβάτες διασκεδάζαν χαρούμενοι. Τὰ παιδάκια ἔτρεχαν εὐτυχισμένα τριγύρω στοὺς μπαμπάδες και στῆς μαμμιάδες. Ἀ, πόσο εὐκολη και γλυκεῖα ἦταν ἡ ζωὴ γι' αὐτοὺς ὅλους!

— Μαμμά! φώναξε ἓνα παιδάκι, μπαίνοντας μέσα. Ἐνας ἔμπορος εἶναι στὸ βαπόρι μετὸ πέντ' ἔξη μαῦρους.

— Δυστυχισμένα πλάσματα! ἀπάντησε ἡ μητέρα μετὸ ὕφος μισὸ θυμωμένο, μισὸ θλιβερό.

— Τί τρέχει; ρώτησε μιὰ ἄλλη κυρία.

— Έχουν φέρει σκλάβους στὸ βαπόρι.

— Τί ντροπὴ γιὰ τὴ χώρα μας αὐτὸ τὸ θέαμα! φώναξε ἓνας ἄλλος.

— Μὴν εἰστε υπερβολικοί! εἶπε μιὰ κυρία πὸν καθόταν ἀνάμεσα στὰ παιδάκια της και κάτι κεντοῦσε Ἐγὼ ἔχω ἰδεῖ, στὰ Νότια, σκλάβους πὸν περνοῦνε καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἐλεύθερους.

— Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ εἶναι πάντα σκλάβοι ἡ ἀφρικανικὴ φυλὴ, εἶπε ἓνας κληρικὸς μετὸ σοβαρὸ παρυσιαστικό. «Κατηραμένη Χαναάν, νὰ εἶσαι ἡ δούλη τῶν ἀδελφῶν σου!»

λέει ἡ Γραφή. Πὼς θέλετε λοιπὸν ν' ἀλλάξουμε ἑμεῖς ἐκεῖνα πὸν ὥρισε ὁ Θεός;

— Ναί, ἀλλὰ ἡ Γραφή λέει ἀκόμη: "Ο σὺ μισεῖς, ἐτέρῳ μὴ ποιήσεις! εἶπε ἓνας κύριος πὸν εἶχε παρακολουθήσει τὴ συζήτηση.

Ο κληρικὸς κάτι θέλησε νὰ πεῖ, ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ πλοῖο σταμάτησε κι' ὅλοι σηκώθηκαν νὰ ἰδοῦν πὸν εἶχαν ἀράξει. Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ μαῦρη ὄρμησε στὸ πλοῖο ἀπὸ τὴ σκινίδα, πὸν τὸ ἔνωγε μετὸ στεριά, ἔσχισε τὸ πλῆθος και διεθύνθηκε πρὸς τοὺς σκλάβους. Ἀγκάλιασε τὸ σκλάβο «Τζῶν, 30 ἑτῶν» κι' ἄρχισε νὰ βγάζει κάτι φωνές, πὸν σπάραζαν τὴν καρδιά.

Ο κύριος πὸν εἶχε μιλήσει τελευταίως, πλησίασε τὸ Χάλεϋ και τοῦ εἶπε:

— Φίλε μου, πως ἀντέχετε νὰ κάνετε παρόμοιο ἑμπόριο; Περιμένω ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ ἰδῳ τὴ γυναῖκα μου και τὰ παιδιά μου, και ἡ καρδιά μου ραγίζει καθὼς ἀντικρύζω αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ο Χάλεϋ ἀπομακρύνθηκε σκεπτικός, χωρὶς ν' ἀπαντήσει.

«Ἄν κερδίσω ἀρκετὰ μ' αὐτὴ τὴ σοδεία, θὰ εἶναι ἡ τελευταία φορὰ πὸν πούλησα μαῦρους! Νὰ ξεφλάω πιά μετὰ δαύτους, γιατί βλέπω ὅτι τὸ ἑμπόριο ἔγινε πολὺ δύσκολο».

Ἐστερα ἔβγαλε τὸ σημειωματάριό του κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζει τοὺς λογαριασμούς του.

Τὸ πλοῖο ξεκίνησε πάλι κι' ἡ ζωὴ ἔξακολούθησε ἡσυχῇ, ὡς τὴν ἡμέρα πὸν στάθηκε γιὰ κἄμποσες ὥρες σὲ μιὰ μικρὴ πόλη τοῦ Κέντουκυ. Ο Χάλεϋ βγήκε γιὰ δουλειές του στὴ στεριά. Ο Τόμ περπάτησε σιγά-σιγά, μετὸ ἄλυσίδες στὰ πόδια, ὡς στὰ κάγκελα τοῦ καταστρώματος και κοίταζ' ἔξω.

Τὴ στιγμή πὸν τὸ πλοῖο θὰ ξεκινούσε, εἶδε τὸ Χάλεϋ νὰ γυρίζει βιαστικός, μαζὶ μετὰ μιὰ μαῦρη, πὸν κρατοῦσε στὴν ἀγκάλια της ἓνα παιδάκι. Ἦταν ντυμένη ἐπὶ ὁρμητικὰ και μιλοῦσε χαρούμενα μετὸ Χάλεϋ.

Μόλις μπῆκαν στὸ πλοῖο, σχεδὸν ἀμέσως ξεκίνησε.

Σὲ λίγο ὁ Χάλεϋ τὴν πλησίασε και κάτι τῆς εἶπε ἀδιάφορα. Ο Τόμ, πὸν τὴν παρακολουθοῦσε, εἶδε τὸ μέτωπό της νὰ σκουθρῶπάξει και τὴν ἄκουσε νὰ πᾶντᾶ:

— Ἀδύνατο, ἀδύνατο! Μετὰ γελᾶτε!

— Ἄν δὲν τὸ πιστεύεις, κοίταξε αὐτὸ τὸ χαρτί, ἀπάντησε ὁ Χάλεϋ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα χαρτί. Εἶναι τὸ συμφωνητὸ μετὸν ἀφέντη σου, πὸν σὲ πούλησε. Και σὲ καλοπλήρωσα, νὰ τὸ ξέρεις!

— Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πως ὁ ἀφέντης μου μετὰ γέλασε ἔτσι! εἶπε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, πὸν ἡ ταραχὴ της μεγάλωνε ὁλοένα. Μοῦ εἶπε πως μ' ἔ-

στελνε στὸ Λουϊζίλ, νὰ μὲ μαγειρίσω σὲ μιὰ ταβέρνα, ὅπου μένει ὁ ἄντρας μου. Ψέμματα μοῦ τᾶλεγε;

— Μὰ ἄφου σὲ πούλησε, δυστυχισμένη; τῆς εἶπε ἓνας ἐπιβάτης. Δὲ βλέπεις τὸ χαρτί μετὰ τὴν ὑπογραφή του;

— Τότε, περιττὸ νὰ μιλάμε πιά, εἶπε ἡ μαῦρη, πέρνοντας μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφαση.

Ἐσφίξε τὸ παιδάκι της και κάθησε πάνω στὸ μπογαλάκι της σὴν ἀφηρημένη. — Τὸ πῆρε ἀπόφαση, εἶπε ὁ ἑμπορος. Φαίνεται φρόνιμη γυναῖκα!

Ἡ μαῦρη ἔμενε ἡσυχῇ, ὁλοτετα ἡσυχῇ, σὰ νᾶχε γίνει ξαφνικὰ ἀπὸ πέτρα. Τὸ παιδάκι της, ἔν' ἀγοράκι δέκα μηνῶν, τῆς χτυποῦσε τὰ μάγουλα πολέμωντας ἔτσι νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή της. Τέλος ἐκείνη τὸ πρόσεξε και τὸ χόρεψε στὰ γόνατά της.

— Τί ὠραῖο παιδάκι! εἶπε ἓνας ἐπιβάτης και στάθηκε μπροστὰ στὴ μητέρα. Τί ἡλικία ἔχει;

— Δέκα μηνῶν.

Ο ἐπιβάτης σφύριξε γιὰ νὰ κάμει τὸ παιδάκι νὰ γελάσῃ και τοῦδωσε μιὰ καραμέλλα. Ἐστερα πλησίασε τὸ Χάλεϋ και τοῦ εἶπε:

— Ποῦ τὴν πᾶτε τὴ σκλάβο;

— Στὰ Νότια.

— Και τὸ παιδί μαζὶ;

— Τὸ παιδί θὰ τὸ πουλήσω μετὰ πρώτῃ εὐκαιρία.

— Δὲ φαντάζομαι νὰ τὸ πουλήσετε ἀκριβὰ.

— Πάντως, ὀχι λιγότερο ἀπὸ πενήντα δολλάρια.

— Ὅχι δά! Τριάντα δολλάρια εἶναι καλὰ πληρωμένο.

— Ἄς μοιράσουμε τὴ διαφορά, εἶπε ὁ Χάλεϋ. Δόστε μου σαράνταπέντε. Λιγότερο δὲν τὸ δίνω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΑΡΜΑΡΑ

Μέσα στὰ ὕψη, κουρασμένα, τῶν βουνῶν προσημένουνε τὴ λευτεριά νὰ φτάσῃ, στὴ συντροφιά μονάχα τῶν νεφῶν λαχαριστὰ κοιτάζουνε τὴν πλάση.

Ἐγὼ κι' ἄν εἶναι τώρα ταπεινὴ τὸ Πνεῦμα καρτεροῦνε, ὁ τεχνίτης στὰ σπλάχνα νὰ φυτῆσῃ, νὰ φανῇ ἡ Τέχνη στὴ λαμπρὴν ἀναιμιτῆ της.

Τοῦ κόκκου κι' ἄν προσμένουν. Μαχητὴς κανεὶς δὲν φτάνει νὰ τὰ λευτεροῦσῃ, κανένας τῶν μαρμαρίων λυτρωτὴς στὴν ἀφθερὴ τὴ Νίκη νὰ φυτρώσῃ.

Φτερά πανόρια, νέα, δυνατά... Καὶ θλίβονται στὰ ὕψη κουρασμένα, και καρτεροῦν μετὰ πίκρα, τὰ ὦρα τὰ μαρμαρα, και δὲν βλέπουνε κανένα...

Κι' ὁσως. Ἐν' ἀπ' αὐτὰ, πὸν τυχερό, τὸ πῆραν στὴν πόλη. — Πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ἀθανασία—ὦμῆ, σὲ τί καιρὸ βρέθηκε; Τὸ χρησίμεψαν γιὰ μνημα!

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ...

Ἦταν μιὰ φορὰ τρία μικρὰ παιδιά: ἔξη, πέντε και τεσσάρω χρονῶν.

Εἶχαν και τὰ τρία ἴδια καστανὰ μάτια και καστανὲς μπούκλες. Ἡ μητέρα τους ἦταν μιὰ χλωμὴ γυναῖκα, τρυφερὴ και γλυκεῖα. Κάθε φορὰ πὸν τὰ μικρὰ τῆς πῆγαιναν στὸ γειτονικὸ δάσος νὰ μαζεύουν μικρὰ ξερόκλαδα, τὰ χᾶιδε μετὰ ὡχρά της δάχτυλα και τὸς ψιθύριζε: «Κουράγιο, παλικάρια μου».

Ἐστερα στεκόταν στὸ κατώφλι τῆς καλύβας και τὰ παρακολουθοῦσε ὥσπου χανόνταν. Κι' αὐτὰ, κάθε στιγμή, γύριζαν και τῆς χαμογελοῦσαν. Ὅταν γύριζαν μετὰ γεμάτα καλαθάκια, σκούπιζε μετὰ τὸ μαντήλι της τὰ ἰδρωμένα τους μέτωπα και τὰ φιλοῦσε τρυφερά. Κι' αὐτὰ τὴν ἀγκάλιαζαν σφιχτὰ-σφιχτὰ. Κι' ἐνωθῶν τότε κάτι γλυκὸ και θλιβερό πὸν ἀνέβαινε ἀπ' τῆς καρδιές τους και στεκόταν σὴν ἓνας κόμπος στὸ λαιμὸ τους.

Ο πατέρας ἦταν μεροκαματιάρης και δούλευε στὰ χωράφια. Ἐφευγε πρὶν ἀκόμα φέξῃ και γύριζε μετὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου. Κάθε μέρα στὸ γυρισμὸ ρωτοῦσε μετὰ τὴν μητέρα:

— Πὼς πῆγε ὁ βήχας σήμερα; Σοῦ πέρασε καθόλου;

Ἡ μαμμὰ ἀδυνατοῦσε ὁλοένα και στὸ τέλος ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Δὲν ξαναστάθηκε πιά στὸ κατώφλι νὰ ξανακοιτάξῃ τὰ παιδιά της καθὼς πῆγαιναν στὸ δάσος. Μὰ τὰ μικρὰ γύριζαν πάντα. Ο μικροῦλης μάλιστα, κουνούσε και τὸ χεράκι του και τὰ μάτια του βούρκωναν.

Μιὰ μέρα ὁ πατέρας τοὺς εἶπε:

— Πηγαίνετε στὴ θεῖά σας, μικρὰ μου, και νᾶστε φρόνιμα.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἔτρεμε κι' ἔσχυε πολὺ, σὰ γέρος.

Σὲ τρεῖς μέρες ξαναγύρισαν. Ἡ μαμμὰ τους ἔλειπε. Ο πατέρας ἦταν κατὰ χλωμος κι' ἔτρεμαν τὰ χεῖλη του...

Ἦταν μιὰ φορὰ τρία μικρὰ παιδιά...

Τοὺς εἶπαν πως ἡ μητέρα τους πῆγε στὸν ὕδραν.

Τὴν Κυριακή, μετὰ τὴν ἐκκλησία, ὁ πατέρας τὰ πῆγε στὸ νεκροταφεῖο. Σταμάτησαν μπροστὰ σ' ἓνα μνημα στολισμένο μετὰ ἀνεμώνες και μενεζέδες.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ μαμμὰ σας, εἶπε.

Τὰ μικρὰ χλώμιασαν, μετὰ δὲ μίλησαν.

Τὴν ἄλλη μέρα και τὰ τρία, χωρὶς νὰ ποῦν τίποτα σὲ κανένα, ξαναγύρισαν στὸ νεκροταφεῖο. Σταμάτησαν μπροστὰ στὸ χτεσινὸ μνημα και ψιθύρισαν:

— Ἐδῶ εἶναι ἡ μαμμὰ...

— Δὲ θὰ ξανάρθῃ πιά; ρώτησε ὁ μικρός.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ μεγάλος, Ἄκουσα πως οἱ πεθαμένοι δὲν ξαναγυρίζουν στὴ γῆ.

Τὰ δάκρυα και τῶν τριῶν μούσκευαν τὸ χῶμα.

— Μᾶς βλέπει τώρα; Ξαναρώτησε ὁ μικροῦλης.

— Δὲν ξέρω καλά... Θαρρῶ ναί.

— Τότε, εἶπε ὁ πρῶτος, νὰ τῆς δείξουμε πως εἴμαστε καλά και φρόνιμα παιδιά.

— Και νὰ τῆς χαρίσουμε κάτι. Ἐνα πράμα ὁμορφο. Νά, ἐγὼ τῆς δίνω τὸ σταυρὸ πὸν μοῦ χάρισε ὁ νουνός μου.

Ἐβγαλε τὸν ἀσημένιο σταυρὸ του, τὸν φίλησε, ἔκαμε μιὰ τρύπα στὸ μαλακὸ χῶμα και τὸν ἔχωσε μέσα.

— Ἐγὼ, εἶπε ὁ δεύτερος, θὰ τῆς χαρίσω τοὺς δυὸ γυάλινους βώλους μου.

Τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του και τοὺς ἔκρυψε στὴ γῆ. Ο μικρός ἄρχισε νὰ κλαίῃ, γιατί δὲν εἶχε τίποτα νὰ χαρίσῃ. Οἱ μεγάλοι τὸν παρηγόρησαν.

— Δὲν πειράζει. Εἶσαι μικρός ἐσύ.

Μὰ ὁ μικροῦλης ἤθελε νὰ προσφέρει κι' αὐτὸς ἓνα δῶρο στὴν μητέρα. Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα βρέθηκε μονάχος, ἔτρεξε σ' ἓνα χωράφι. Τί ἀπέραντο πὸν τοῦ φάνηκε! Μιὰ στιγμή τρόμαξε. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πὸν βρισκόταν ὁλομόναχος. Μὰ ὕστερα σκέφθηκε πως ἡ μαμμὰ θᾶταν πολὺ, πολὺ λυπημένη πὸν δὲν τῆς χάρισε τίποτα· κι' ἄρχισε νὰ μαζεύῃ λουλούδια. Λουλούδια φτωχικά τοῦ ἄγρου, μὰ πλούσια σ' ὁμορφιὰ και χρώματα. Καὶ σὲ λίγο μαργαρίτες, ἀνεμώνες, παπαρούνες, σχηματίσαν ἓνα μεγάλο μπουκέτο. Ο μικρός τὸ πῆρε και πῆγε πάλι στὸν τάφο τῆς μαμμᾶς του. Ἀρχισε νὰ κἀνὴν τρύπες πολλές, πολλές. Ἡ δουλὴ ἦταν βαρεῖα γιὰ τὰ μικροῦλια δαχτυλάκια του και ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε στὰ μάγουλά του. Μὰ δούλευε πάντα. Κι' ὅταν ὅλες οἱ τρύπες ἀνοίχτηκαν, ἔβαζε κάθε λουλούδι μέσα μετὰ κεφάλι στὸ χῶμα και τὰ κοτσάνια στὸν ἄερα.

— Ἐτσι, σκέφθηκε, ἡ μαμμάκα «θὰ δῇ» τὰ λουλούδια μου.

Τὴν ἄλλη Κυριακή, ὅταν ξαναπῆγαν στὸ νεκροταφεῖο, οἱ δυὸ μεγάλοι ἄρχισαν τὰ γέλια.

— Κοίταξε, μπαμπά, τί ἔκαμε ὁ μικρός. Φύτεψε τὰ λουλούδια ἀνάποδα. Δὲν ξέρει πως φυτεύονται...

Κι' ἐτοιμάστηκαν νὰ τὰ βγάλουν. Μὰ ὁ μπαμπὰς τοὺς σταμάτησε:

— Ἀφήστε τα, Καλὰ ἔκαμε!

Ο μικρός ἔκλαιγε γιατί τὸν ἔκορόδεψαν. Μὰ ὅταν ἔυπνησε τὸ πρῶτ, χτύπησε τὰ χεράκια του γεμάτος χαρὰ.

— Τὴ νύχτα εἶδα τὴ μαμμά... Μοῦ ἄπλωνε τὰ χέρια της και μούλεγε: «Ἐδῶ χαριστῶ γιὰ τὰ λουλούδια, χρυσὸ μου. Ἦταν πολὺ ὁμορφα. Πιὸ ὁμορφα ἀπ' ὅλα τὰ πράματα!

— Εἶδες τὴ μαμμά! Ἐσὺ μονάχα!

φώναξαν τὰ δελφάνια του με παράπονο. «Ο πατέρας γύρισε αλλού, γιατί τὰ μάτια του ήταν κατακόκκινα. Κι' ο μεγάλος είπε :

— Ο μικρός κουράστηκε πάρα πολύ για νὰ φυτέψη τὰ λουλούδια του κι' ἡ μαμμά ευχαριστήθηκε πιότορο μαζί του. Κι' ἡμεῖς πού γελάσαμε...

«Ο μικρούλης, με τὰ μάτια μισόκλειστα κι' ἀπλωμένα τὰ χέρια, χαμογελοῦσε γλυκά. Ξανάβλεπε τὴ μαμμά του πού «εἶχε δὴ» τὰ λουλούδια του, κι' ευχαριστήθηκε γιὰ τὸ ὑπέροχο δῶρο τῆς ἀγνῆς καὶ ἀθῶας ψυχούλας του.

Ἦταν μιὰ φορά τρία μικρὰ παιδιὰ...

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ)

ΕΛΕΝΗ ΡΕΞ-ΖΑΦΥΡΟΥΛΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ μακριὰ μετάλλινη γέφυρα, πού ἔνωνε τὴν κεντρικὴ καμπίνα με τὴν ἔμπρὸς καὶ τὴν πίσω ἦταν καμωμένη ἔτσι, ὥστε νὰ τὴν περνᾶν κανεὶς χωρὶς καμμιά δυσκολία. Ὅσοτοσο ἡ ἐλαστικότητης καὶ ἡ φαινομενικὴ τῆς ἔλλειψη στερεότητος ἔκαναν τὸν καθηγητὴ ν' ἀνησυχῇ ὅχι λίγο, μόλις πᾶτησε τὸ πόδι του πάνω της, ἀκολουθώντας τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς δδηγούς τους. Ἡ μὲς Γκράς Κλάριτζ, πού τὴν κρατοῦσε στερεὰ ὁ κ. Φονδιέλλ, φοβόταν πολὺ λιγότερο. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Νταίζη πού τὸ χεράκι της βρισκόταν μέσ' στὸ χέρι τοῦ κ. Στέφενσον. Ὅσο γιὰ τὴν ὀρίνα, αὐτὰ ἔχουν κίβλας ἀποδείξει, τὴν ὥρα πού σκαρφάλωναν στὴν ἀνεμόσκαλα, πὼς ὁ ἱλιγγος τοῦ ὕψους ἦταν ἕνα πρᾶγμα πού μποροῦσαν νὰ τὸ ἀψηφῇσιν κι' ὅτι ἔπρεπε μᾶλλον νὰ περιορίσῃ παρὰ νὰ τονώσῃ κανεὶς τὸ θάρρος τους.

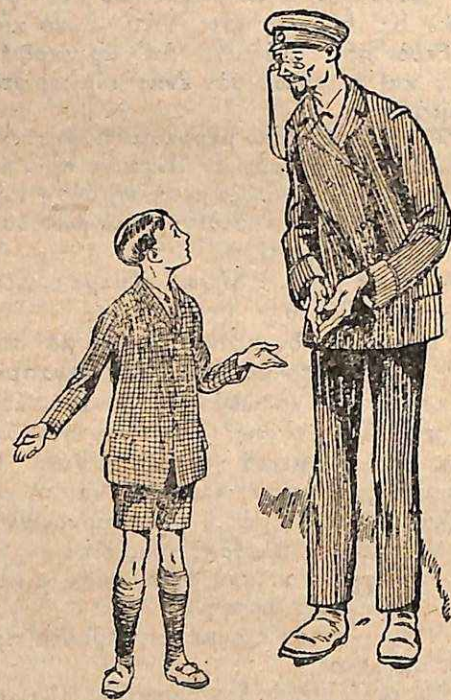
— Μὴν τρέχεις πάνω στὴ γέφυρα, Ὑβόν, φώναζε ὁ παιδαγωγὸς τρομοκρατημένος. Καὶ σὺ, Γαβριήλ, πᾶψε νὰ σκύβῃς!

Τὸ νὰ τρέξῃ ἢ νὰ σκύβῃ ἦταν ἕνα πρᾶγμα, πού βέβαια δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸ κάνη ὁ κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεϊωμένος παρ' ὅλο τὸν τίτλο τοῦ ὑποκελευστοῦ, πού τοῦ εἶχαν δώσει καὶ τὴ στολὴ πού τοῦ εἶχαν φορέσει. Ὁ ἄτυχος δὲν τολμοῦσε νὰ κοιτάξῃ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του. Τὸ ἀερόπλοιο εἶχε ἀνεβεῖ πολὺ ψηλά. Πετοῦσε σὲ ὕψος ἑπτακοσίων ἢ ὀκτακοσίων μέτρων πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα, καὶ γιὰ ἕναν πού ταξιδεύει πρῶτη φορὰ με ἀερόπλοιο, τὰ ἑπτακόσια μέτρα εἶναι κάτι.

— Δυὸ φορές τὸ ὕψος τοῦ πύργου τοῦ Ἀἵφελ, κι' ἐπάνω ἀπ' αὐτὸν ἡ Νότρ-Ντάμ (*) κι' ἐπάνω ἀπ' αὐτήν...

Μὴ τολμώντας πιά νὰ κάνη τὸν υπολογισμό ἐνδὲς τόσο τρομακτικοῦ ὕψους, ὁ κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεϊωμένος ἔκλεισε τὰ μάτια του, ὥπως τὴν ὥρα πού τὸν ἀνέβαζαν με τὴν ἄγκυρα. Ἀναστένανε με ἀνακούφιση ὅταν ἔφθασαν πιά στὸ τέλος τῆς γέφυρας, καὶ κατέφυγε χωρὶς νὰ

χάσῃ οὔτε λεπτὸ μέσ' στὴν καμπίνα. Ἐκεῖ αἰσθανόταν τὸν ἑαυτοῦ τοῦ πιὸ ἀσφαλισμένο. Τ' ἀγῶρια λιγότερο λιγόψυχα, χασομέρησαν ἀρκετὰ κοιτάζοντας

«Δὲν μοῦ φαίνεται πιὸ δύσκολο νὰ διευθύνῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ ἀερόπλοιο...»
(Σελ. 150, στ. γ')

τὸ θαυμάσιο πανόραμα, πού ἀπλωνόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Τὸ παγοβόυνη τους εἶχε χαθεῖ πέρα μακριὰ στὸ νοτιά, ὅπου ὁ ὀρίζοντας ἦταν κρυμμένος στὴν ὀμίχλη· ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὅμως διακρίνονταν ἄλλα παγοβόυνια, ν' ἀσπρίζουν στὴν ἀπέραντη θάλασσα.

— Ἐμπρός. Ἐλάτε παιδιὰ, εἶπε ὁ κ. Φονδιέλλ.

Ἐπρεζαν νὰ τὸν συναντήσουν. Παρ' ὅλο πού εἶχαν λάθει τὰ μέτρα τους καὶ τοὺς εἶχαν φορέσει γούνινα παλτὰ καὶ τυλίξει τὰ κεφάλια τους με μᾶλλινες ἐσάρπες, τὰ παιδιὰ εἶχαν ὅλα τὴ μύτη τους κατακόκκινη καὶ τὰ μάτια τους δακρυσμένα.

— Τὸ τσοῦζει ἔξω στὴ γέφυρα, κύριε, ὁμολόγησε ὁ Γαβριήλ.

— Ἐ, μὰ τρέχουμε κίβλας ἀρκετὰ, εἶπε ὁ πιλότος, ἑκατὸν εἴκοσι χιλιόμετρα τὴν ὥρα!

— Τόσα πολλά;

— Τόσα πολλά.

— Δὲν θὰ τὸλεγε κανεὶς. Τί ὠραία πού ταξιδεύει κανεὶς μ' αὐτὸ τὸ μπαλλόνι, κύριε!

— Καλύτερα παρὰ μὲ τὸ «Φίνμαρκ», εἶπε ὁ Ὑβόν. Μὰ ἦταν κι' ἕνα παλιόσκάφιδο ἐκεῖνο τὸ βαπόρι. Ὅλο μπόντζι καὶ σακαμπανέδασμα! Δὲν εἶναι ἔτσι, κύριε;

— Βέβαια, εἶπε ὁ παιδαγωγός. Κι' οὔτε ἦταν σὲ θέση νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τοὺς ὀγκόπαγους. Ἐνῶ τὸ «Λίμπερτυ»! Ἀ, κύριε, ὅ,τι καὶ νὰ πῆτε, ἕνα πηδολιουχοῦμένο ἀξίζει. Διηλαδὴ ἕνα σὰν τὸ δικό σας, ὅπου ἔχει θέση γιὰ ὅ,τι χρειάζεται. Γιὰ ἰδῆτε πὼς εἶναι ὅλα τακτοποιημένα καὶ κανονισμένα. Δὲν θὰ τὸ πῆστευα μὰ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ ἐνθουσιασμός τῶν παιδιῶν, μόλις βρέθηκαν μέσα στὴ μπροστινὴ καμπίνα πού κι' αὐτὴ, ὅπως κι' ἡ μεσισμένη, ἦταν χωρισμένη σὲ πολλὰ διαμερίσματα, ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε κι' ὁ ἴδιος ὁ Φονδιέλλ ἄφησε πιά τὸ σοβαρὸ του ὕψος. Τοὺς ἐδείξε τὴν αἴθουσα τῶν ἠλεκτρικῶν κινητῆρων, τὸν θάλαμο τοῦ πηδάλιου, τὴ καμπίνα τοῦ πιλότου καὶ τὸν κοιτῶνα τοῦ πληρώματος. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα στὸ «Λίμπερτυ» δούλευαν με ἠλεκτρισμό, ἢ κίνηση, ἢ θέρμανση, ὁ φωτισμός· κι' ὁ ἠλεκτρισμός αὐτὸς ἀνανεωνόταν ὅλη ὥρα, χάρις στοὺς μεγάλους ἑλικες καὶ στὶς εἰδικὲς τουρμπίνες, πού τροφοδοτοῦσαν τοὺς κινήτρες.

Γιὰ νὰ δείξῃ ὡς ποῖο σημεῖο ἔφθανε ἡ εὐκινησία τοῦ ἀερόπλοιου καὶ πόσο τὸ «Λίμπερτυ» ἦταν εὐκολοκυβέρνητο, ὁ Φονδιέλλ ἔκανε μιὰ μικρὴ ἐπίδειξη, κατὰ τὴν ὁποία τὸ ἀερόπλοιο ἔκανε κάθε λογτῆς κινήσεις, ἐδούτηξε με τὴ μύτη πρὸς τὰ κάτω, ξανασηκώθηκε στὴν ὀριζόντια θέση, ἔστριψε πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ἐλάττωσε καὶ μεγάλωσε τὴν ταχύτητά του κτλ.

Τὸ πιὸ μεγάλο ἐνδιαφέρο γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸ ἐδείξε ὁ Γαβριήλ.

— Δὲ μοῦ φαίνεται πιὸ δύσκολο νὰ διευθύνῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ ἀερόπλοιο ἀπ' ὅ,τι ἕνα αὐτοκίνητο, εἶπε στὸν παιδαγωγό του.

— Ἀρκεῖ νὰ ξέρῃ πὼς πρέπει νὰ τὸ κάνη, φίλε μου, εἶπε γνωστικὰ ὁ κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεϊωμένος.

— Ὁὰ τὸ μάθαινα εὐκολα, πιστεύω.

— Γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, παιδί μου, πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι περισσότορο μελετημένος καὶ λιγώτορος φαμφαρόνος ἀπὸ σένα.

Ἡ συζήτηση δὲ μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ γιὰτὶ οἱ ἐπισκέπτες ξαναβγήκαν πάλι στὴ γέφυρα, τὸν ἐφιάλτη αὐ-

τὸν τοῦ ὑποκελευστοῦ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεϊωμένον. Τώρα διευθύνονταν στὴν πίσω καμπίνα, ὅπου εἶχαν νὰ ἐπισκεφθοῦν μερικὰ διαμερίσματα πού χρησίμευαν γιὰ ἀποθήκη τροφίμων, ἱματιοθήκη, ἀποθήκη ὕλικων καὶ ἀνταλλακτικῶν, καὶ ἐργαστήριο ἐπισκευῶν. Στὴν ἀποθήκη τῶν τροφίμων ἦταν φυλαγμένη μιὰ μεγάλη ποσότη τροφῶν, καὶ στὴν ἱματιοθήκη βρισκόταν μιὰ ὀλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ γούνες, κουβέρτες, μπότες καὶ γάντια, πού ἔκανε τὸν παιδαγωγὸ νὰ ναστενάζῃ θλιβερά ἀπ' τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του, γιὰτὶ τοῦ θύμιζε τὴν ἀπώλεια τῆς δικτῆς του γκαρνταρόμπας, πού ἦταν τόσο πλούσια καὶ πού τώρα, μετὰ τὴν καταβύθιση τοῦ «Φίνμαρκ», εἶχε περιορισθεῖ στὸ ἐλάχιστο... Τὰ παιδιὰ ἐδείξαν μεγαλύτερο ἐνδιαφέρο γιὰ τὰ περιεχόμενα τῆς ἀποθήκης τῶν τροφίμων. Ξεχείλιζε ἡ ἀποθήκη ἀπὸ τρόφιμα, ζάχαρη, καφέ, μπισκότα, συμπτυκωμένο γάλα καὶ ἄλλα τρόφιμα πού δὲ χαλοῦσαν εὐκολα. Ὁ προνοητικὸς πλοίαρχος εἶχε νοιαστεῖ γιὰ ὅλα. Γιὰτὶ ὅλα μποροῦσαν νὰ συμβοῦν. Νὰ χαλάσῃ τὸ ἀερόστατο, νὰ μὴ μπορῇ πιά νὰ πετάξῃ καὶ νὰποκλεισθῇ ἀπὸ τοὺς πάγους. Τοῦλάχιστο οἱ ἐπιβάτες τοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνουν ἀπ' τὴν πείνα.

Ἐκεῖνο ὅμως πού κίνησε τὴν περιέργεια τῶν μικρῶν φίλων μας περισσότορο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, ἦταν ἡ ἄρνηση τοῦ κ. Φονδιέλλ νὰ τοὺς δείξῃ τὸ διπλανὸ διαμερίσμα, τὸ μόνο πού δὲν εἶχαν ἰδεῖ ἀκόμη.

— Τ' εἶν' ἐδῶ μέσα, παιδί μου; εἶπε ἀπαντώντας στὴν κάπως ἀδιάκριτη ἐρώτηση τοῦ Γαβριήλ. Ἐδῶ μέσα εἶναι κρυμμένο τὸ μυστικὸ μας!

Ὅσοτοσο ὁ Φονδιέλλ δὲν μπόρεσε νὰ ἐμποδίσῃ τὰ παιδιὰ νὰ βάλουν ὅλες τὶς ὑποθέσεις με τὸ μυαλό τους.

Οἱ ὑποθετικὲς ἐξηγήσεις ὅμως πού ἔδιναν, ἦταν ὀλόετα ἀστήρικτες. Ὁ πιλότος ἔδωσε τέλος στὶς ἀσκοπεῖς ἐρωτήσεις τους, παρακαλώντας τὰ παιδιὰ μιὰ γιὰ πάντα ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἀπόκρυφου αὐτοῦ διαμερίσματος. Ἡ πόρτα αὐτὴ, πὺδ στερεὰ ἀπ' τὶς ἄλλες, εἶχε καὶ μιὰ ἐπιγραφή:

**Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος
Κίνδυνος — θάνατος**

— Τίποτε ἐκρηκτικὲς ὕλες θὰ φυλάγ' ἐδῶ μέσα σκέφθηκε ὁ Γαβριήλ.

Ἐνα ἄλλο πρᾶγμα πού τοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχή, γιὰτ' ἦταν πολὺ παρατηρητικὸς καὶ δὲν τοῦ ἔφευγε τίποτε, ἦταν πὼς τ' ἀερόπλοιο ἀπ' ἔξω ἦταν γύρω-γύρω σκεπασμένο μ' ἕνα πρᾶγμα σὰν δίχτυ, πού δὲν ἀκουμποῦσε ὅμως ἀπ' εὐθείας ἐπάνω στὸ περίβλημα τοῦ ἀερόπλοιου, ἀλλὰ μονάχα στὶς μετᾶλλινες στεφάνες του. Οἱ στεφάνες αὐτές,

πού ἦταν ὅλες παράλληλες μεταξύ τους, ἐχώριζαν ὀλόκληρο τ' ἀερόπλοιο σὲ πολυάριθμα τμήματα, τὸ δὲ δίχτυ πού ἦταν τεντωμένο ἐπάνω τους, ἐπέτρεπε ὥστε κάθε ὥρα νὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐπιθεώρηση σ' ὀλόκληρη τὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ ἀερόπλοιου. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βέβαια δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀκίνδυνο καὶ ὁ λαμπρὸς παιδαγωγὸς τῶν μικρῶν Ντεντεβίξ θὰ πῆθαινε δίχως ἄλλο ἀπὸ τὸ φόβο του κι' ἂν μονάχα τοῦ ἐπρότειναν νὰ τὸ κάνη. Γιὰ ἕναν ἀκροβάτη ὅμως σὰν τὸν Μέρου Μπρόουτζων, ἦταν ἕνα ἀπλὸ παιχνίδι.

Τὸ δίχτυ ἦταν κι' αὐτὸ μετᾶλλινο καὶ φαίνεται πὼς θὰ χρησίμευε καὶ γιὰ ἄλλη χρῆση, πού δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Γαβριήλ. Γιὰ νὰ μὴ βαράινῃ πολὺ τ' ἀερόστατο, φαίνεται πὼς εἶχε

γίνει ἀπὸ ἕνα μέταλλο ἐξαιρετικὰ ἐλαφρὸ καὶ στερεὸ, καθὼς κι' ἡ γέφυρα κι' ὀλόκληρος ἐγγίνει ὁ σκελετὸς τοῦ «Λίμπερτυ». Ὁ Γαβριήλ σκέφθηκε ἀμέσως τ' ἀλουμίνιο.

— Εἶναι πάρα πολὺ βαρὺ, τοῦ εἶπε ὁ Φονδιέλλ.

Καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ μεγαλύτερες ἐξηγήσεις, ὁ πιλότος ἄφισε τὸν μικρὸ περίεργο νὰ καταλάβῃ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο καινούργιο μίγμα, ἀσυγκρίτως στερεότερο, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐλαφρότερο ἀπ' τὸ ἀλουμίνιο.

Χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' ὁ ἴδιος γιὰ ποῖο λόγο, ὁ Γαβριήλ σκέφθηκε ὅτι τὸ αἰνιγμα τοῦ προστατευτικοῦ δίχτυοῦ θὰ εἶχε κάποια σχέση με τὸ αἰνιγμα τοῦ ἀπηγορευμένου διαμερίσματος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ Μπεμπέκα, πού τῇ χάρισαν τὴν πρωτογονία τὸ πρῶτο τῆς ρολογάκι: — «Ὁ, δυστυχία μου! πάλι μοῦ σταμάτησε!... Ἐξέχασα ἄραγε νὰ τὸ κουρδίσω; ἢ μὴν τὸ... παρακούδισα;

(*) Ἡ πανύψηλη μητρόπολη τοῦ Παρισιῶ.

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΚΡΗΞΗ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΜΑΙ με την εντύπωση της καταστροφής που έγινε στα Λιόσια. Θά ξέρετε βέβαια τις φρικτές λεπτομέρειες από τις έφημερίδες, που δημοσίευαν τόσες περιγραφές και τόσες φωτογραφίες. Από το εργοστάσιο όπου τις γέμιζαν, κουδούνισαν χειροβομβίδες στην αποθήκη των πυρομαχικών—χιλιάδες χειροβομβίδες, μέσα σε κιβώτια... Αξάφνα, εκεί που ξεφύρτωναν έν' αυτοκίνητο γεμάτο, έγινε έκρηξη: Έσκασε, ποιός ξέρει πώς, μια χειροβομβίδα, κι' απ' αυτήν έσκασαν όλες. Το αποτέλεσμα ήταν τρομαχτικό. Η αποθήκη ανατινάχτηκε στον αέρα. Δέκα στρατιώτες κι' εργάτες, που βρισκόταν εκεί, κατακομματιάστηκαν. Οι διπλανές αποθήκες τραντάχθηκαν από τα θεμέλια. Έπεσαν τοίχοι, έσπασαν τζάμια, και πολλοί πληγώθηκαν, σοβαρά ή ελαφρά. Όταν κατακάθησαν τα σύννεφα της σκόνης και του καπνού που τύφλωναν, δεν έβλεπε κανείς παρά αί-μόφυρτα συντρίμια. Κι' όλη η περιοχή, σε μεγάλη έκταση, ήταν σπαρμένη από χειροβομβίδες. Η λέξη «φρίκη» είναι ωχρή μπροστά σε τέτοιο θέαμα. Χάθηκαν τόσοι άνθρωποι σε μια στιγμή. Χάθηκαν και κάμποσα εκατομμύρια...

Τα δυστυχήματα αυτού του είδους δεν είναι τόσο σπάνια. Γίνονται και σε τόπους που οι άνθρωποι ξέρουν και προσέχουν καλύτερ' από μας εδώ. Η μεταφορά, βλέπετε, ή αποθήκευση, ή κατασκευή ακόμα πυρομαχικών είναι τόσο επικίνδυνα πράγματα, που αρκεί ή παραμικρή απροσεξία, το παραμικρό λάθος, για να φέρη τη μεγαλύτερη καταστροφή. Πρώ όλγιου ακόμα, σ' ένα ξένο πολεμικό πλοίο, εκεί που γέμιζαν ένα καβόνι, έσκασε το βλήμα και σκότωσε όλους τους πυροβολητές που ήταν όλογυρα. Κι' αποθήκες πυρομαχικών ανατινάχθηκαν πολλές φορές, κι' άμύξια που τα κουδούνισαν, και τραίνα, και πλοία. Θάλεγε κανένας πώς αυτά τα μηχανήματα του θανάτου, που τα κατασκευάζουν οι άνθρωποι για να σκοτώνουν άλλους ανθρώπους, θυμώνουν καμιά φορά αυτά τα ίδια, επαναστατούν, αφήνιάζουν και σκοτώνουν εκείνους που τα κατασκεύαζαν. Και περισσότερο από τις καταστροφές σε καιρό πολέμου, οι καταστροφές αυτές, οι ανθρωποθυσίες σε καιρό ειρήνης, στα καλά καθούμενα, μάς κάνουν να συλλογισόμαστε τί δυστυχήμένοι που είμαστε τώρα, στο αγωνιζόμενα να φτιάχνουμε όπλα, κανόνια, δό-δες, χειροβομβίδες, φυσίγγια, και να γεμίζουμε άπεραντες αποθήκες μ' έκρηκτικές ύλες, που αρκεί ένα χτύπημα για

να πάρουν φωτιά, — και πόσο θάμαστε ευτυχισμένοι αν ήταν δυνατό να εκλείψουν οι πόλεμοι και να πάψουν οι άνθρωποι να κατασκευάζουν μηχανήματα θανάτου!... Φαίνεται όμως πώς αυτό τ' όνειρο δεν θα πραγματοποιηθή ποτέ, και πάντα θάμαστε υποχρεωμένοι να διατηρούμε αποθήκες πυρομαχικών κι' υποχρεωμένοι σε δυστυχήματα σαν αυτό των Λιοσίων...

Στην πρώτη ταραχή και σύγχυση, γεννήθηκε κι' η παράλογη υποψία πως ή έκρηξη προήλθε από έγκλημα. Κομμουνιστές, είπαν, θα είσχωρηναν στο εργοστάσιο, θα δωροδόκηναν εργάτες και θα τους έκαμαν να βάλουν κρυφά, σε κανένα κιβώτιο χειροβομβίδων, κανέν' από τα έκρηκτικά εκείνα μηχανήματα των αναρχικών δυναμιτιστών, που κρυβόζονταν και παίρνουν φωτιά ύστερ' από όρισμένη ώρα. Έπεισαν μάλιστα και τον σωφ'ερ του φορτηγού αυτοκινήτου, που τον θεώρησαν συνένοχο των κακορύγων. Και γιατί; Γιατί ό άνθρωπος έτυχε να-πομακρυνθή από την αποθήκη, λίγες στιγμές πριν από την καταστροφή, και να γλυτώση, ενώ ο κακόμοιρος ό βοηθός του, που είχε μείνει, έγινε κομμάτι.

Αλλ' αυτό δεν ήταν, — αποδείχτηκε ύστερα, — παρά απλή σύμπτωση και κα-λοτυχία. Δεν ήταν γραφτό του να πεθάνη άκόμα ό σωφ'ερ εκείνος, και δεν πέθανε. Ίσως μάλιστα να μ'ήν ήταν ού-τε σύμπτωση ή απομάκρυνσή του από τον τόπο της καταστροφής. Ίσως ήταν προαίσθημα. Γιατί μερικοί άνθρωποι, — όπως έλαβα άφορμή να σ'ας πω και άλλοτε, — έχουν ανεπτυγμένη αυτή την άποκρυφη ψυχική δύναμη και μπορούν, άσυναίσθητα, να πορεύουν έν' κίνδυνο που τους άπειλεί. Διάβασα στις έφημερίδες, πώς ό σωφ'ερ, εκεί που βοηθούσε στο ξεφόρτωμα, αίστάνθηκε την ά-νάγκη να καπνίση έν' τσιγάρο' κι' άφύπνιστος τ' ό βοηθός του στη θέση του, έφυγε από την αποθήκη μακριά. Κατά το διάστημα της άπουσίας του έγινε ή έκρηξη, που θ'ή τον κομμάτιαζε κι' αυτόν μαζί με τους άλλους. Καθόλου λοιπόν άπίθανο να τον έσπρωξε να πομα-κρυνθή και να γλυτώση τη ζωή του, τ' ό προαίσθημα μεταμφεσμένο σ' έπιθυμία για κάπνισμα. Έτσι ή άλλωιως, ό κα-μένος ό άνθρωπος είχε τύχη. Κι' ή σω-τήριά του μάς συγκινεί όσο σχεδόν κι' ό χαμός του άτυχού βοηθού του.

Συγκινητικώτατη κι' ή κηδεία των θυμάτων από τ' έκκλησάκι του στρα-τιωτικού νοσοκομείου, που είχε γεμίσει φέρετρα κι' έπισήμους: 'Ο ύπαιργός των Στρατιωτικών, ό Έπιτελέρχης, ό Φορoαρχος, όλοι περυσέθηκαν, να-ποδώσουν τις τελευταίες τιμές στους στρατιώτες τ' ό καθέκοντος, που τόσο συχνά στοιχίζει τη ζωή. Γιατί κι' οι νεκροί αυτοί ήταν σ' άπεσαν στον πό-

λεμο για την πατρίδα. Ένα μέρος, μια φάση, να πούμε, τ' ό πολέμου δεν είναι κι' αυτή ή «επανάσταση» των μηχανη-μάτων του, που καμιά φορά ανάδουν έ-ταν δεν πρέπει και σκοτώνουν τους έ-διους που τα κατασκεύαζαν;...

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΑΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΕΣ

Τ' ό ανέκδοτο αυτό τ' ό διηγούνται κα-τά πολλούς και διαφόρους τρόπους. Άλ-λά ό άθηντικώτερος, ό κλασσικός να πούμε, είναι ό ακόλουθος:

Μιά φορά, έν'ς Άγγλος, από κείνους που τ' ό θέλουν όλα δικά τους, τριγύριζε την Ίταλία. Άλλά ό,τι και να τ' όδει-χναν εκεί, — κτίριο, καλλιτέχνημα, κει-μήλιο κτλ. — έλεγε περήφανα πώς τ' ό-διο και καλύτερο είχαν στην Άγγλία.

Κάποτε, σ' έν'α πολύ παλιό Ιταλικό Μοναστήρι, τ' όδειξαν έν'α ιερό κειμή-λιο, — έν'α κράνιο σ' έ χρυσή και γυάλινη θήκη.

— Τ' είν' αυτό; ρώτησε ό Άγγλος.

— Αυτό είναι κάτι που βεβαίωτατα δεν τ' όχετε στην Άγγλία! τ' ό άποκρί-θηκε ό ξεναγός. Είναι ή άγία κάρα τ' ό προφήτου και βαπτιστού Ίωάννου.

— Τί λέτ' έκει! Έκαμ' έμέσως ό Άγ-γλος. Τ' όν έχουμε και στην Άγγλία, και καλύτερη μάλιστα!

— Α, πώς είναι δυνατό; έειπε χαμο-γελώντας ό ξεναγός. Πόσες κάρες είχε ό άγιος Ίωάννης;

— Ό Άγγλος δεν τ' άχασε καθόλου.

— Πολλές! άποκρίθηκε. Άλλά μόνο δυό έσώθηκαν. Αυτή έδω, όταν ό άγιος Ίωάννης ήταν μεγάλος. Κι' εκείνη που έχουμε στην Άγγλία, όταν ήταν παιδί!

ΑΝΑΝΙΑΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Χαρακτηριστική ένδειξη των σχέσεων τ' ό νεώτερου κόσμου με τον άρχαίον, είναι και αυτή: ή προς τ' ό Σούνιο νη-σος Πατρόκλου ονομάζεται σήμερα...

* *

Όχι μόνο ή εύφορία της γ'ης δημι-ουργεί τη σωματική όκνηρία των κα-τόικων, αλλά κι' ό πλούτος των έν-τυ-πώσεων που δέχεται κανείς από μια χώρα, προκαλεί πνευματική άδράνεια και άτονία.

* *

Όλα τ' ό πράγματα γεράζουν κι' όλα προκαλούν τη σχετική φιλοσοφική με-λαγχολία. Άλλά τ' ό θλιβερώτερα γερα-τείτ' άπουσιάζει τ' ό βιβλίο που ξεθώ-ρισσε μέσα στη σκόνη και τη λησμο-νιά, με τ' ό φύλλα του... άκοπα!

Α. Γ. Κ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Γραμμένο για την άλη-σπόντη φίλη μου Νίκα.

Σ' έχασα κι' έφυγε ή χαρά μαζί σου και όλα τώρα ή θλίψη τ' ό σκεπάζει και σαν σαρκί άδιάκοπα ό πόνος μέ; στην καρδιά μου, αλoίμονο, [φωλιάζει.

Δεν λάμπει πιά σαν πρώτα τ' ό [φεγγάρι και σιγοτρέμουν τ' άστρα σά σβη- [σμένα, και τ' ό πουλιά που κελιάδουν [στα δάση από τον πόνο μου λές είναι λυ- [πημένα.

Η θάλασσα δεν είναι σαν και [πρώτα και δέ φιλεί γλυκά τ' ό περιγιάλι, κι' ό φλοίσβος της που έψαλλε [τραγούδια θαρρείς πώς μοιρολόγια τώρα [ψάλλει.

Τ' ό λίκνη; τώρα πιά που βλέπω [μόνη στο βάθος της τ' άμέτρητα πε- [τράδια, νομίζω πώς κι' εκείνα είναι δά- [κρυα' μαζί άλλοτε τ' ό λέγαμε σμαράγδια.

Αιθαίνει θλιβερά ή ζωή μακριά [σου, κι' αυτήν όταν στο τέλος τ' όν- [χασω και μέ; τον τάφο έσένα θ' ά- [νάρω! και σ' αυτόνε δεν θ' ά- [νάρω!

Δικηγορία

ΦΤΩΧΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Και σηκώθηκε τάγ'ερί τρελό. Και πήγε και χτύπησε τ' ό μικρό παιδάκι που έπαιζε στον κήπο, τ' ό έκανε άνω-κάτω τ' ό χρυσά μαλλιά του και τ' ό σήκωσε τ' ό μ'άν άκρη από τ' ό φορεματάκι του. Και τ' ό τρελό παιδάκι ξε-καρδίστηκε στα γέλια, βλέποντας στον καθρέφτη τ' ό χαριτωμένο είδωλό του, με τ' ό φουντωτά μαλλιά και τ' άκατάστατα ρούχα. Και τάγ'ερί τότε χτύπησε τ' ό φυλάκι δέντρο. Αναποδογύρισαν τ' ό φύλλα τους, κούνησαν τ' ό κλα-διά τους θυμωμένα και μουρ-μούριζαν:

— Δέ σ' έ φοβούμαστε!

Και καθώς τάγ'ερί χτυπούσε τ' ό δέντρο, χτύπησε και τ' ό που-λάκια που κελιάδουν έν' έξονο-σ'α στα κλαδιά τους.

Κι' εκείνα ξαφνιασμένα έτρε-ζαν και κούφθηκαν βαθιά στις φωλιές τους, κι' άπ' εκεί φ'ό-ναζαν:

— Τσίου, τσίου, κακ' έ άγέρω,

δ' έ σ' έ φοβούμαστε! Και μανιασμένο τάγ'ερί έφτα-σε τ' όν άκρη τ' ό κήπου, όπου

ήταν τ' ό τριαντάφυλλα. Τ' ό φύ-σηξε δυνατά και τότε...

— Ω, τ' ό φτωχά τριαντάφυλλα, σαν τ' ό χτυπά ό άγέρω!... Δεν ήταν τ' ό δύστυχα ό'τε τρελό παι-δα, ό'τε δυνατά δέντρα, μ' ό'τε και πουλάκια να κρυφτούν στις φωλιές τους. Και φυσώντας τ' ό-γκρι μ'άδισε τ' ό βελούδινα φύλ-λα τους, τ' ό σκόρπισε, κι' εκείνα σ' άπασαν τη γ'ή μ' έν'α ρόδινο πέταλο. Πάνω στα σκόρπια πέ-ταλα έλαμπαν στάλες δροσιάς σά δάκρυα, τ' ό τελευταία δά-κρυα εκείνων που πεθαίνουν.

Πέθαναν τ' ό τριαντάφυλλα. Και τ' ό παιδάκι που ήλθε σ' έ λί-γο να τ' ό θανατή, και τ' ό δέν-τρο που τ' όβλεπαν από ψηλά, και τ' ό πουλάκια, μοιρολόισαν όλα μαζί, με τη γλώσσα του τ' ό καθένα, τ' ό ίδια θλιμμένα λόγια: — Ω, τ' ό φτωχά τριαντάφυλ-λα, σαν τ' ό χτυπά ό άγέρω!...

Συλφίς

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τ' όν εποχή εκείνη βρισκόμα-στε στη Χίο. Ό μπαμπάς ήταν δημόσιος υπάλληλος κι' έμεις, μικροί τότε, δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε γιατί στενοχωριό-ταν οι γονείς μας όσάκις μ'ας μετέθεταν από τ' ό ένα μέρος σ' άλλο. Τ' ό συρτα-φ'έρτα των προετοιμασιών, ή πρεσβυδης κί-νηση που έπικρατούσε μέ; στο σπίτι, ή άνυπομονησία πότε να δούμε την ώρα να φύγουμε, όλ' αυτά μ'ας έκαναν μ'άν τέτοια με-γάλη χαρά, που μόνον όσοι τη γνώρισαν μικροί θ' ά την ένιω-σαν. Έπειτα τ' ό ταξίδι, ή ιδέα ότι θ' ά βλέπαμε καινούρια μέρη, ήταν άρκετο για να εξάψουν την παιδική μας φαντασία.

Από τις πρώτες λοιπόν γνω-ριμίες σ' ό μυροβόλο αυτό νησί, έμένα και της Νίνας της άδελ-φής μου, ήταν ή Στέλλα και ή Λουλού. Οι γονείς της Στέλλας έπαιζαν σ' έ κάποιο θέατρο της Μπέλλα-Βίστας και καθόμασταν στο ίδιο σπίτι. Ήταν έν'α σπί-τι «διπλό» με μ'άν κοινή βεράν-τα προς τ' ό μπαξέ. Παιδιά μικρά καθώς είμαστε, άμέσως γνωρι-στήκαμε και σ' έ λίγο γίναμε οι καλύτεροι φίλοι χωρίς πολλές διατυπώσεις. Κάθε βραδάκι — ή-ταν καλοκαίρι — μαζεύομασταν στη βεράντα όλα τ' ό παιδιά της γειτονιάς, κουρασμένα από τ' ό κυνηγητά της ήμέρας, και παί-ζαμε διάφορα παιχνίδια ή λέγα-με παραμύθια. Πολλές φορές βάζαμε τη Στέλλα να μ'ας τρα-γουδήγη που είχε μ'άν γλυκιά και δυνατή φωνή, κι' αυτή θ' έ-στερ' από χίλια-δυό παρακάλια, δ'εχόταν.

Η Λουλού είχε 'οθει σ' ό σπί-τι μας κάποιο δειλινό μαζέ με τη μαμά της. Ήταν έν'α όμορ-φο κοριτσάκι... και πολύ κο-κέτα. Αυτό πιά φαινόταν και από τ' ό βλέμματα της Νίνας που

όλο πάνω σ' ό φουτανάκι της βρισκόταν. Η Λουλού μ'ας γνώ-ρισε με τη Λάρα και τ' ό Νίκο. Ήταν άδελφάκι, κι' όμως δεν εί-χαν καμιά όμοιότητα άναμεσα-ξό τους. Η Λάρα λεπτή, ύψη-λή, όμορφη, με μεγάλα έκφρα-στικά μάτια και πάντοτε ντυμέ-νη με άσπρα. Ό Νίκος ήταν σω-στό «τουλουμοτύρι». Κοντός, χον-τρος και με μ'άν μύτη σουβλερή που κοιτούσε όλο τ' όν ούρανό, λές κι' ήταν προορισμένη μόνο γι' άστρονομικές παρατηρήσεις.

Κάποτε ή Στέλλα ρώτησε να καταρτίσουμε... θίασο. (Ήταν βλέπετε τ' ό κληρονομικό της!) Η πρόταση έγινε δεκτή με χειρο-κροτήματα. Ως καταλληλότερη «σκηνη» έθεωρήθη κάποιο διπλό κρεβάτι με την κουνουπέρα του. Η άπαραίτητη σελάμα άρχισε στη γειτονιά: «Ρήγας Φερραίος, δ'όμα συγγινητικόν, πατριωτι-κόν... πράξεις 3». Και είχαμε πάρει μόνο μ'άν σκηνη από κά-ποιο παλιό άναγνωσμάτιο. Τ' ό ρόλο τ' όν πρωταγωνιστή τ' όν έ-τούσαμε τρεις. Εγώ, ό Νίκος (μωρ' έ μούτρα για ξέν-πρεμιέ) και... ή Νίνα.

Κάποιο όρασιό λοιπόν πρωί μαζευτήκαμε σ' έ «παρασκήνια» για να πορασίσουμε όριστικά τ' ό θάπογιν' με τ' όν διαφιλονεικού-μενο ρόλο. Είμαστε, φαίνεται, καλά παιδιά... και ευαίσθητα, γιατί οι φωνές μας έπερναν κι' έδιναν. Άλλ' αυτό δεν ήταν σω-στό να χάνεται ό καιρός με λό-για, και χωρίς να χρονοτριβούμε, παστήχουμε σ' έ χ'έρια.

Ό θόρυβος όμως τ' όβηξε την προσοχή της μαμάς της Στέλ-λας. Η καίμενη, σαν είδε τ' ό δωμάτιο άνω-κάτω, μ'ας κοίταξε για κάμψη ώρα σαστισμένη κι' ύστερα όρησε πάνω μας. Έμεις όπου φύγει-φύγει. Τ' ό με-σημέρι οι γονείς μας μ'ας τ' ό-βηξαν έν'α γερό ξύλο και μ'ας έ-φησαν νηστεία. Από τότε, ό-ποιος π'ήγαινε να μιλήη «για καλλιτεχνικές έπιχειρήσεις» τ' όν άρχίζαμε στην κοροϊδία.

Μάριος Μυροίνης

* *

ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΘΥΜΑΤΑΙ!

Μιά μέρα ό Σάββιτς Λάντορ, έν'ας από τους Άγγλους κλα-σσικούς, λογοφ'ερε με τ' ό μάγερά του — θ' ό τ' ό έκαψε φαίνεται να-νένα άγαπημένο του φαγητό, ποιος ξέρει. Μ'ά έπειδή ό μάγε-ρας ύπερομαζεύεται κι' άπαντού-σε, ή λογομαχία όσο π'ήγαινε και μεγάλωνε. Σ' έ μ'άν στιγμή ό Λάν-τορ, τρελλός από τ' ό θυμό του, αρπάξει τον καλό σου τ' ό μάγε-ρα (καθώς είχε και παράστημα και δύναμη άθλητο), και...

τον πετά από τ' ό παράθυρο. Δεν άστενέομαι! Τ' όν πέταξε σ' έ-λέω κι' έσκυψε ύστερα να δ'ή τί άπέγινε. Ξέχασα όμως να σ'ας πω π'ό-π'ερα, πώς ό Λάντορ άγαπούσε με πάθος τ' ό λουλούδια. Γύρω από τ' ό σπίτι του, σ' έ όλο τ' όν κή-πο, είχε σπείρει λουλούδια. Ά-κριβώς κάτω από τ' ό παράθυρο,

όπου έγινε τ' ό δράμα, ύπηρχαν κάτι έξοχες βιολέττες.

Σκύβοντας λοιπόν ό Λάντορ από τ' ό παράθυρο, βλέπει τ' ό μι-γερά του να σηκώνεται κουτσάι-νοντας και να τρέβη με τ' ό χ'έρια του τ' ό πλευρά του, τη ράχη του, τ' ό πόδια του, — άληθινά δυό χ'έρια ήταν πολύ λίγα για να τ' ό-βη συγχρόνως όλα τ' ό μέρη που τ' ό πονούσαν. Σ' αν είδε όμως και στην πλάτη τ' ό μισοσκατω-μένου μάγερά του έν'α σωρό βιο-λέττες, κολλημένες σ' έ χαλκομα-νίες που άπέτυχαν, ό Λάντορ φ'ό-ναξε κτυπώντας τ' ό μέτωπό του: «Ω, να πάρη ό διάβολος! Ξέ-χασα τις βιολέττες!»

Σάνθιππος

* *

ΧΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΗΧΟΙ

Π'ήρε ό άκούρατος ζωγρά-φος τ' ό πινέλλα του να ζωγρα-φίση τη νύχτα σ' έ μ'άν άκρούλα της Αιγύπτου, σ' έν'α σκίτσου.

Ήταν μ'άν στενή λωρίδα νε-ρού που άρογουλούσε σ' έ φίδι. Είχε στις όχθες τον πυκνό χορ-τάρι και δυό άγκαλιασμένες χορ-μαδιές. Ένας όλοκάθαρος θό-λος με μύριες μικρές κουκίδες και μ'άν όλοστρόγγυλη κουκίδα τ' ό σκέπαζαν.

Απ'όσο ό άφθατος ζωγρά-φος άφ'ηθον άσημένιο χρώμα σ' έ στενή λωρίδα και τ' ό μουντζού-ρωσε, ύστερα, με τις σκοτεινές σκιές τ' ό χορταριού και τ' όν άγ-καλιασμένων χορματιδιών. Αφ'η-σε μερικές όχροκίτρινες άχτίνες να κυλήσουν μέσα άπ' τις χορ-μαδιές και να λ'άμψουν στην ά-πέναντι όχθη σχηματίζοντας πα-ράξενα σχήματα. Τ' ό άδριο διά-στημα άπ' τ' όν ούρανό στη γ'ή τ' ό γέμισε μ' έν'α βαθύ μπλέ χ'όωμα. Πλησιάζοντας τ' ό στόν ούρανό, τ' ό νέφους περισσότερο και τ' ό έκανε όγκοάνα, και γύ-ρω άπ' τη μεγάλη στρόγγυλη τε-λαία έμοιασε πιά σ' έ άσημένιο. Η τελεία έμεινε άχρωμάτιστη, θολή, σαν άσπρη νυφούλα. Η μικρές κουκίδες τι να γίνουν; Να, τους όλ'νε ρόδινα, κίτρινα, γαλάζια, κόκκινα άστραφτερά τρεμουλιαστά χ'όωμα. Έτσι, τ' ό όμορφα που ταίριαζαν όλα! Οι χορμαδιές και τ' ό χορτάρια θ' ά μείνουν μαύρα.

— Τέλειωσα τη ζωγραφία μου! Έλα τώρα, καλό άεράκι, χάνε δ-λα αυτά τ' ό σιωπηλά πράγματα να τραγουδήσουν.

Τ' ό καλό άεράκι έτρεξε άμέσως, γλ'ίστησε μέσα άπ' τις χορμα-διές, κάτι τους π'ήθωρε, κι' έκεί-νες τότε άρχισαν να τραγουδούν έν'α δικό τους τραγούδι, κουνών-τας τ' ό μακριά τους φύλλα. Κά-δεμα τ' ό ρυάκι κι' έκανε ν' άνα-τριχιάσουν τα νερά του, που άρ-χισαν έν'α μονότονο σκοπό. Και τ' ό μακριά χορτάρια, που έσκυ-βαν κι' έβρεχαν τ' ό δάχτυλά τους σ' έ δροσερό άσημένιο νερό, έν-νοιωσαν τ' ό τους ζητούσε τ' ό άε-ράκι, που πέρασε άνάμεσα τους, κι' άρχισαν να συνοδεύουν τ' ό τρα-γούδι τ' ό ρυακιού και τ' όν χορ-ματιδιών.

χαράς! είδες ότι σου τὸ ἐνέκριναν.) **Ποίγηται τῆς 'Ομήλῃς** (μὲ μεγάλη συγκίνηση διάβασε τ' ὅρατο σου γράμμα δ κ. Ξανόπουλος, πού ἀνέκαθεν τὸν ἐθαύμαζες, ἀλλὰ τὸν θυμάρῃς καὶ τὸν ἀγαπᾷς περισσότερο τώρα πού ἐγίνες Διαπλασκόπουλος! λυπάται μόνο πού δὲν εὐχαριεῖ νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ καὶ ἰδιαίτερως.) **Πλάνο Δοξάρι** (ἔστειλα 'Οδηγὸν κτλ. ναι, τὸ καλοκαίρι πού θάξῃς περισσότερο καίρῳ ἔφτασε κιόλα...) **'Ανοιξιάτικη Ἀδύγη** (πολὺ ὥρατο τὸ γραμματάκι σου! ἔστειλα τὸ περὶ νό! πάλι καλά πού σοῦ χάνουν μόνο ἀπὸ ἓνα φύλλο...) **Σιφονέτ** (αὐτὰ θὰ τὰ ποῦμε στὸ ἐρχόμενο!) **'Εγγλεζίτσαν** (ὁπόλοιπο ἔλαβα, εὐχαριστῶ!) **Σ. Οἰκονομίδην** (θὰ βρῇς τὴν ἀπάντησιν στὸν 'Οδηγὸ πού σοῦ ἔστειλα) **Χαραυγὴν** ('Οδηγὸν ἔστειλα τὴν 27 'Ιαν. μὲ διεύθυνσιν: 'Ακτὴ Τρύφ. Μουστοπούλου 113.) **Πετροβολιστὴν** ('Οδηγὸν ἔδωσα στὸν κομιστὴ τοῦ γράμματός σου!) **Ἡρόδοτον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ!) **'Αννούβη, Γιάννην Ὀλασσότσην.** **Ἰππότην τῶν Κύκνων, 'Ερωτηματικὸν** (ἔστειλα). **Εἰς** ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΑΡΧΗ τοῦ 249ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τοῦτοῦ αἱ λύσεις εἶναι δίδονται μέχρι τῆς 1 Μαΐου.

- 175. Δεξιόγραφος**
Μικρὸ λουλουδι πρόθεση
Δισύλλαβη ἀν μυρίση,
Μ' αὐτὴ τὴν προϋπόθεσιν
Τιτὰνα θὰ γεννήσῃ.
'Αστραπέβροντο
- 176. Δογοπαικτικὸς Συλλαβό- γειφος**
Στὴ σουπίτσα σου με βάξεις.
Πῶς με λένε;—Γράψε φί...
Δές με τώρα! Τί μορφαίξεις;
Δὲ σ' ἀρέστω δηλαδὴ;
Τῶνς 'Ερμουπολίτης
- 177. Μεταγραμματισμὸς**
Γιὰ νὰ κοιμηθῶ τὴ νύχτα
'Ήσυχα στὴν ἐρημιὰ μου,
Τοῦ ἀλλάζω τὸ ἀρχικόν.
Κι' ἐκεῖ ποῦσκούζε κι' ἀλύχτα
Τὸ ἀγρίμι αὐτό, μπροστά μου
Νηοὶ βλέπω ἑλληνικόν.
Πειρακτῆριον
- 178. Μεταγραμματισμὸς - 'Ανα- γραμματισμὸς**
Ζῶο εὐκίνητο, κομψόν,
Μέσ' στὰ δάση ἰδὲς πῶς τρέχει!
'Αλλὰ γίνεται χοντρὸ
Καὶ καμμιὰ χάρι δὲν ἔχει,
'Ενα γράμμ' ἀν ἀλλαχθῇ
Κι' ἀν ἀναγραμματισθῇ.
Μικρομέγαλη
- 179. Δικτυωτὸν**
***** = Πιθηκισμός.
***** = Φροντίς.
***** = Μέγα κακόν.
***** = 'Εργαλεῖον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Πορφυρογέννητη
- 180. Μαγικὸν Γράμμα**
Τῇ ἀναλλαγῇ ἐνὸς γράμμα-
τος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων
δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-

- τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνεῦ ἀνα-
γραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
δόδος, μηρός, ὄσλον, γένος, ἔρις.
Καπετάν Μουστάκας
- 181-185. 'Επιγραφή**
I
N H A
I E S I M
O B A
A
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
'Αθανάσιος Διάκος
- 186. Ποικίλη 'Ακροστιχίς**
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρῶ-
της τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθε-
ξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν.
1, Μεγάλῃ εὐρωπαϊκῇ πρω-
τεύουσα· 2, Μῆν· 3, Νῆσος τοῦ
Αἰγαίου· 4, Θεά· 5, 'Οροσειρὰ
τῆς Εὐρώπης· 6, Κράτος τῆς Εὐ-
ρώπης· 7, Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλ-
λων· 8, Πέλαγος.
Χιονολούλουδο
- 187. 'Ελλισοσύμφωνον**
ουαι - οι - ηθεοι
Σιφομάχος
- 188. Γρίφος**
τ
Οἴκου τ β' τ κλει σπίτι
τ τ σπίτι
τ
(Μιά παροιμία) **Μεγάλῃ 'Ελλάδι**
- Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**
- 189. Pyramide**
+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
- Verticalement, les croix, oi-
seau de proie. Horizontalement:
voyelle, oiseau de basse-cour;
fruit; espèce de bateau; ville
de France.
Νεράϊδα τῆς Σκετενιάς
- ΛΥΣΕΙΣ**
τῶν Πνευμ. 'Ασκησ. τοῦ φύλ. 50
736. Διάπλασις (διὰ, πλάσις.)
—737. Μοχλὸς-ὄχλος.—738. 'Ια-
νὸς-σανός.—739. 'Αμάλθεια-Θά-
λεια.—740. 'Ο κάμπος, ἡ κάμψη.
741. I E P Ω N 742. ΠΟΛΥΚΡΑ-
ΔΑΜΩΝ ΤΗΣ (ὀλκας, λύ-
ΜΥ Σ Ι Α κος, ὑπουργός, Κῦ-
Χ Ι Α Ω Ν στήρ, ὀπίτης, ἄ-
ΑΡΙ Ω Ν στήρ, Τάρας, 'Η-
ρακλῆς, στατήρ.)—743-745. 1, Εἰς
τὴν Κόρινθον (ὁ 'Αλέγης ἦτο
ἀπόγονος τοῦ 'Ηρακλέους.) 2,
Εἰς τὰς Συρακούσας (ὁ ρήτωρ
Κόραξ συνέγραψε καὶ περὶ Ρη-
τορικῆς.) 3, Εἰς τὰς Θῆβας· ἐπο-
λέμῃσιν 'Αδραστος ὁ βασιλεὺς
τοῦ 'Αργεῖος.—746-750. Διὰ τοῦ
ΕΥΡΥ: **Εὐρυμέδων, Εὐρυδίκη,**
Εὐρυνόμη, Εὐρυβία, εὐρύχωρος.
Ζ Η Τ 751. Ζήτη ἡ **Διάπλασις**
Δ Η Ω (ΖΗΤιάνος, ΔΗΩσις, 'Ι-
Ι Α Π Α Πωνία, ΣΑΛαμίς, 'Ι-
Σ Α Λ Στός.)—752. 'Ηθε κι'
Ι Σ ἄλλος ἀπ' τὴν Κῶ—καὶ
χυρεῖται μερικτὸν.—753. **Νὰ ξήσῃ**
ἡ Διάπλασις μας! (νὰξί, σείει διὰ
πλάς εἰς μας.)

- ΤΟΜΟΙ**
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
- Τῆς Α' Περιόδου** (1879 1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. 'Ε-
καστος τόμος δρχ. 25, ταχυ-
δρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν καὶ
δρχ. 35 διὰ τὸ 'Εξωτερικόν.
- Τῆς Β' Περιόδου** (1894—1929)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 36 ἐν ὅλῳ. 'Εκ τούτων, οἱ
μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928
τιμῶνται ἑκαστος ἀρραφὸς δρχ.
80 καὶ ραμμένους δρχ. 85. 'Ο δὲ
Τόμος τοῦ 1929 τιμᾶται ἀρραφ-
φὸς δρχ. 110 καὶ ραμμένους δρχ. 115.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω
τιμὰς: Διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ.
5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ 'Εξωτερικὸν
δρχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμ-
μένος.
- ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ**
- Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρχ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ
κεφαλὰ δρχ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.
- Διὰ 296 /
Μ παίνοντας στὸν Διαπλασκόσμῳ τὸν
χαίρετῳ. 'Ανταλλάσσω Μ. Μυστικῇ.
Δ/σις: Péra. Balk Bazar 21, Constanti-
nople (Turquie) διὰ: **Μικρὸς 'Ηρως**
- Διὰ 297 /
Δ ΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ Μελαχροινῆς Νεράϊδας:
'Εγνώριμες κάρτες (ζωγραφικῆς), Συμ-
μετοχὴ δίδραχμοῦ. Προθεσμία μηνιαία
Βραβεῖα: tableau ζωγραφικῆς. Δ/σις: 'Ελ
Βουναίου, Δημοτρίου Πολιορκητοῦ, Θεσ
σαλονικίην.
- Διὰ 298 /
Η πειρωτικὴ 'Αετὴ, ἐν νάρκῃ βρῆκε
σαι; Πειρακτῆρι, δὲν φάνηκες Δ/σις
μου: (Δ'—115). **Κοραξίς**
- Διὰ 299 /
Γ ὄρδις Δεσμὴ, πρόσχε στὸ ταξίδι σου
μὴν ἀπαντήσῃς κανένα Σπαθί 'Αετῶν
δρου. **Πειρακτῆρι**
- Διὰ 300 /
ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΩΝ
Ἀρχαιεραία Β' Ἐξαίνου: Πρόεδρος:
Ἀλέξανδρος, Ἀντιπρόεδρος: Νουστρά-
δας, Γ. Γραμματεὺς: Βοναπάρτης, Τε-
κμῆς: Ντολορίτς, Διαγωνιστῶν: Σεμιζέτ.
Δ' ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ. Προθεσμία παρατείνε-
ται μέχρι 19 3-29. 'Οποῖος δὲν λάβει θὰ
μετανοιώσῃ.
- Διὰ 301 /
Μ παίνοντας στὴν κίνησιν τῆς Διαπλά-
σιως χαίρετῳ ὅλους ἐς. 'Ανταλλάσσω
τετραδία—ἡθοποιοῦς. Στείλετε: Κυρίαν
Χρυσάνθην 'Ερμουπολίτην, Μεγάλου
'Αλεξάνδρου 153, Ἀρμῖα, διὰ:
Ραμόν Νεβάρρο
- Παιδιά ψηφίσατε ὅλοι **ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΜΑΚΕΔΟΝΑ**
Διὰ 302 /
Α στέρα, Κρητικὴ Ἀερά, 'Ελπίσος
Νεότης, ὅς εὐχαριστῶ πολὺ πού με
ὑποστηρίξατε. Διαπλασκόσμῳ, μνηστῆτε
τοὺς ψηφίζοντας τὸ ὄρατο ψευδώνυμο:
Ναπολέων
- Διὰ 303 /
Πρωτοπαίνοντας ἀπὸ Διαπλασκόσμῳ
χαίρετῳ ὅλους ἐς, ἀλληλογραφῶ. Δὲν
πείτεται ν' ἀρνηθῇτε; γράφετε κ. Παν. Τεσ-
σέρην, Μολάους, διὰ:
Φώτων 'Αστέρην
- Διὰ 304 /
Χ αἰρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασκόσμῳ ἐς καὶ
ἀλληλογραφῶ. Δὲν θ' ἀρνηθῇτε; Δ/σις:
κ. Παν. Τεσσέρην, Μολάους, διὰ:
Μυραίνην

- Διὰ 305 /
Πορφυρογέννητη, 'Ερμην Μικρῆ
καρδιονώστρια, 'Ηπειρωτὴ ποιεῖ
σίλῃσιν τῶν Ρόδων, ὅς θερμῶς πα-
ρὰ ἀλληλογραφῶν: ἀπαντήσατε: Γεωρ-
γίου Παπαθανασίου, Παγωνιανῶν ('Ηπει-
ρία διὰ:
'Ηπειρωτικὸ 'Αστὴρ
- Διὰ 306 /
Ψ ηφίστατε τὸ ὥραιότερον
ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΝ
- Διὰ 307 /
Τ ΑΡΖΑΝ
ΥΠΟΦΗΦΙΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΟΤΕ
- Διὰ 308 /
Σ ΥΛΟΓΟΙ: Μακεδονικὴ Δυναστεία
τραχοί, Λουλοῦδια, 'Ολύμπιοι
Μυστικῇ 'Αστρονομία, 'Ελπίς, ψηφίσα-
τε ὑπερόχο ψευδώνυμο:
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΓΕΡΙΑΣ
'Ολα τὰ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ καὶ οἱ ΔΙΑΠΛΑ-
ΣΟΠΟΥΛΕΣ πρέπει νὰ τὸ ψηφίσουν.
- Διὰ 309 /
Γ ὕρις ἀπ' τοῦ, ὡκεανὸς καὶ ἐκ
μαλακῶν στὴν κίνησιν μὲ σκοπὸν
ἀσ, βαλῶ... τὰ δύο παπούτσια ἐκ
πέδ'! ΛΑΓΟΝΙΚΟ, δὲν θυμᾶμαι δυστυ-
στὶ ἐγγραφῆ, καὶ εἶμαι γι' αὐτὸ, ἀπα-
γόμενος! ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ, ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ, ἐκ
καὶ τὰ λέτε αὐτὰ, ἢ ὅς ἐφευρέτης
ΓΟΥΔΙΟΣ ΔΕΙΜΟΝ
- Διὰ 310 /
SIC TRANSIT
Πρῶτο χερικὸν: Νικηφόρος Φω-
κῆς, Κωνσταντίνος Παρρι-
γέννητος—Γεωργίου, Ρωμανῶν
κατηνός—Βασίλειος, 'Ιωάννης Τε-
σῆς—Δίντος, Ρωμανῶν—'Αργυρο-
Μαλαμῆς, Λέων Σωφὸς—Μπάλλας
ΓΟΥΔΙΟΣ ΔΕΙΜΟΝ
- Διὰ 311 /
Α ΝΗΠΡΩΝ στὸ Δημοψήφισμα.
Ψηφίσατε τὴν ἐλπίδα
- Διὰ 312 /
Ε ΝΟΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΩΝ Σὰς συστάει
ὑπερόχο ψευδώνυμο:
ΑΞΕΝΟΙΑΣΤΟΣ—ΣΕΜΙΖΕΤ
- Διὰ 313 /
Τ ΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΓΕΡΙΑΣ
ΥΠΟΦΗΦΙΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΟΤΕ
- Διὰ 314 /
Ι ΠΠΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΝ
Στὸ Δημοψήφισμα ἐλπίδα
- Διὰ 315 /
Τ ΑΡΖΑΝ ὑποψήφιος Δημοψήφισμα
ὑποστηρίξτε ἀπὸ τοὺς συλλογῶν
'ΑΤΡΑΧΟΙ, 'ΑΛΟΥΔΙΑ, 'ΑΚΑΔΕΜΙΑ
ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
- Διὰ 316 /
Ψ ΗΦΙΣΤΑΤΕ:
ΣΕΜΙΖΕΤΑΝ—ΑΞΕΝΟΙΑΣΤΟΣ
- Διὰ 317 /
Ο σα παιδιάνια ὑποφέρουν ἀπὸ
μὸ, μυτῆ, αὐτὰ, τὰ γιατροὺς
σφαλῶς ὁ ἀρχαῖος, εἰδικώτερος κ.
πειρατὸς ἰατρός κ. ΜΙΧ. ΠΑΡ-
ΔΟΥΛΟΣ. Δέχεται στὴν κλινί-
του, πλατεῖα Ὀμενοῦς, ὁδὸς Δωρ-
8 α, ἀπὸ 10-12 καὶ ἀπὸ 4-6.
- Διὰ 318 /
Ψ ηφίστατε φαντατικὰ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Λέξετε δύο, αἰσθημάτων πολλὰ
- Διὰ 319 /
ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
Α' Ἀποικία Καλαβρυτῶν
αἰδία, ψηφίσατε ὅλοι τὸν
Π ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΜΑΚΕΔΟΝΑ
Στὴν ὑποστήριξιν τὸν προσθέντα
ἄλλους 40 ψηφίστε. Ἐμπρὸς λοιπόν.
- Διὰ 320 /
Τ ἀρῖαν, Δὸν Ζουάν, Ρεσπουτίν, 'Ασ-
πρόβροντο, Ἀγγελεῖς Εὐτυχίας, Βασί-
Μακεδόν, Ἀλέξανδρος, Σεμιζέτ, ὅς
ψήφισατε. Διαπλασκόσμῳ ἐς, μνηστῆτε
Κούκλα τοῦ Χαλανδρίου
'Ερφανεύλα, Παιχνιδία
- Διὰ 321 /
Β ΑΣΙΑΤΕ ΜΑΚΕΔΟΝ. σὲ ψηφίσαμε. Δ
πλασκόσμῳ ἐς, ψηφίσατε τὸν.
Χλομὸ 'Ανδράκι, Καλαβρυτινέπου
- Διὰ 322 /
Η διεύθυνσις μου ἀλλάζει καὶ γίνε-
ται Καν. Μαρίαν Μαρτίνου, Κωνσταν-
νου Νικητῆ 9 'Αθῆνας, διὰ:
'Ελπίσος Νεότης
- Διὰ 323 /
Κ ουρικόλα, δὲν εἶσαι ὁ Τ. ... σ. ἰ
τάντα, ποῖα ἡ Δ/σίς σου;
'Ελευθέριος 'Ελλην
- Διὰ 324 /
Α λληλογραφῶ μὲ ποιητικῆς—ἀς τοῦ
κλου μάς. Δ/σις: Γασσεμὴν Καρνα-
νῇ, 'Ιστιανῇ Εὐβοίας.
Κυρὰ τῆς Θάλασσας